

Vzpomínky
z deníku Františka Presse

CESTOU ZA SVĚTLEM

M|A
N|A

CESTOU ZA SVĚTLEM

Vzpomínky
z deníku Františka Presse uspořádaly
Lucie Pressová
a PhDr. Klára Chlupová

MARIÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ BRNO
L.P. 2006

Předmluva

Milí čtenáři, po zdvažné knize Zvony nad Evropou, kde otec shrnul všechny důležité myšlenky v pohledu na svět a jeho dějiny, které směřují k dovršení Kristova pozemského království, zamýšlel vydat deník vzpomínek na 90. léta až do r. 2002 svého mariánského apoštolského úsilí. Mezitím však vážně onemocněl, a tak se mu podařilo deník posledních let svého života pouze načrtnout v hrubých obrysech. Zachovaly jsme tedy jeho rozvržení do 12 kapitol, přičemž v předmluvě, kde se rozepisuje o smyslu poslední knihy, prvních dvou kapitolách, dále v kapitole poslední necháváme hovořit otce. Další části knihy měl napsány pouze v poznámkách, a tak jsme si je dovolily rozepsat a doplnit samy.

Chceme, aby tento deník sloužil jako vzpomínka na otce a poděkování za jeho horlivé apoštolské úsilí.

Co se vlastně snažil ve svých knihách vyjádřit? Toužil v okénku svobody po r. 1989 nasytit hlad lidí po duchovních hodnotách, které za dob komunismu nebylo možno prosazovat. Zejména usiloval o to, aby se čtenáři seznámili s četnými mariánskými zjevenými, což učinil ve své tolik čtené publikaci MARIA a jejích dodatcích. Právě zde vyjádřil, k čemu mariánská zjevení slouží. Proč k nám Maria přichází? Je to proto, aby nás vyzvala k pokání, modlitbě a osobní oběti, která je nutná pro obrácení světa, jenž stojí před eschatologickým dovršením dějin.

Co to znamená? Jen jedno jediné, že je nutný náš duchovní přerod, abychom, jak říká sv. Pavel, „oblékli nového člověka“. Od stvoření světa jsme vstoupili do sedmého tisíciletí, kdy se má dovršit

původní Boží záměr a uskutečnit Civilizace lidský, ve které se Kristus Král ujme své vlády nad světem, ovšem už přerozeným. K tomu nás vybízí Maria a její slzy svědčí o tom, že pro naše obrácení bude muset zasáhnout Bůh očištnými tresty, protože jinak by se lidstvo nepřerodilo.

Vstoupili jsme tedy do závěrečných událostí, kdy se zrno odděluje od pleve. Obrátíme se k Naší Paní, aby se ujala českého národa a vyprosila mu opravdové obrácení.

Smysl poslední knihy

V knize vylíčím, jak jsem se ke všemu dostal a jak jsem o tom psal. Bude confirmací, že za vším dodnes stojím, že všechno je zcela platné a že některá nepravda zjevně nic na celé věci nemění.

Všechno je platné a směrodatné i pro nás v této chvíli, a proto to musíme znovu a znovu připomínat a lidi burcovat, protože už to všechno jaksi upadlo do zapomnění a lidé nechtějí o těchto věcech ani slyšet.

Toto všechno je cestou za světlem, která neskončila, ale pokračuje a vede strmě vzhůru právě na začátku 21. století.

Jsem už starý a nemocný, a tak už nemohu aktivně propagovat, nemohu vést dál časopis. Nemáme k tomu ani sílu, ani peněz. Všechno je však vysloveno.

Must se toho chopit další generace a dovést to k cíli.

Kniha bude apoteozou Panny Marie a jejího závěrečného velikého poslání na Konci časů.

*2. 2. 2003
Hromniční Panny Marie*

1. MODRÝ LÍSTEK

Mohlo mi být snad jedenáct, dvanáct let, když jsem si oblíbil modrou barvu. Všechno jsem chtěl mít modré, modře jsem začal jaksi vidět svět, obklopoval jsem se vším, co bylo modré. Nedovedu vysvětlit, proč tomu tak bylo, ale bylo to prostě tak.

Možná to byla reakce na přízemní protektorátní život, na poměry v rodině, na život plný nejistot. Nejspíš to bylo toto všechno dohromady, ale to byl jen vnějšek. Uvnitř bylo něco nevyslovitelného, dalo by se říci – inspirace nebeskou modří. Byl jsem, pravda, chlapec věřící a pravidelně jsem chodil do kostela. Ale jak by jedno s druhým mohlo souviset, to jsem nevěděl – a ostatně jsem o tom vůbec nepřemýšlel.

Tehdy jsem si napsal na lísteček, samozřejmě že modrý, takové své první vyznání lásky. Bylo to jen pár větiček o tom, že nade vše miluji modrou barvu a že přísahám, že až do smrti jí budu věrný.

Inu dítě.

Samozřejmě o tom nikdo nesměl vědět, bylo to moje intimní tajemství. Proto jsem lístek pečlivě schoval a vymyslel jsem si pro to skryš vpravdě dětskou: za kuchyní jsme měli takový malý pokojíček pro služku, jenomže my jsme nikdy žádnou služku neměli, a tak jsme tam měli police na staré věci, psací stůl, křeslo, psací stroj a skříň na šaty. Nu a na tu skříň jsem modrý lístek položil.

Občas jsem se na něj šel podívat, zda je na svém místě, přčetl jsem si ho a opět položil na skříň. Jenomže pak jsem byl přijat na gymnázium, stal jsem se primánem, začal mít mnoho jiných starostí, a tak jsem na modrý lístek docela zapomněl.

Co se s ním stalo? Mezitím jsem dospěl, několikrát se stěhoval a vlastně prožil celý svůj život, aniž jsme si na něj byt jedinkrát vzpomněl. Ale teď, když jsem už téměř na konci, a tedy zralý na vzpomínání, právě teď, když jsem si udělal rozvrh na tyto vzpomínky, jsem ho náhle spatřil před očima a viděl

docela jasně, jak ho kladu nahoru na skříň u samé zdi našeho ajnclíku.

A všechno to vidím jakoby stejnýma očima, očima toho chlapce vystupujícího na židli, aby dosáhl nahoru na skříň. Kolik uplynulo let?

Šedesát. Šedesát let. Dost let k tomu, aby se člověk dostal do vlastního nadhledu a začal vidět souvislosti. Neboť souvislosti zde jsou, a dokonce jasné a hmatatelné. Aby si sám nad sebe vystoupil na stoličku a díval se na sebe z nadhledu.

Dnes je mi konečně jasné, že ten lístek byl lístek povolávací. Povolávací asi tak, jako je povolávací rozkaz na vojnu, který vám vlepí do vojenské knížky a který smíte otevřít až v případě mobilizace.

Ten můj modrý lístek se dozajista ztratil, ale přesto byl jakoby potají vlepen do knihy, kterou psal můj život. Byl zde, je zde, vidím ho, je opět rozevřen. To právě jím ta kniha začíná, první, docela modrou, žel tak kratičkou kapitolkou.

Tedy modrý povolávací lístek. Ale jak dlouho trvalo, než jsem byl opravdu povolán. A jak kostrbatou cestu se mnou ten povolávací rozkaz urazil.

Dnes vidím, že kdybych na něj nezapomněl, cesta mohla být přímější, účelnější, účinněji by mě dovedla k cíli. Jak vlastně málo myslíme na věci, které jsou třeba pro náš život rozhodující.

Taková maličkost – modrý lístek – a přece dnes vidím, že v něm bylo vše, podstata toho, co mělo být mým životem, ale co jím nebylo, dlouho předlouho nebylo. Protože jsem šel mezitím tou složitou nepřehlednou a kostrbatou cestou.

Asi to tak muselo být.

Protože, řekněte, být v dětství zapáleným katolíkem, to není žádnou velkou zásluhou, do takové duchovní situace se prostě narodíme. Záleží na tom, jak s tímto darem později naložíme.

Puberta nás seznámí s prvními nečistotami a pochybnostmi. Ty dvě jdou ostatně vždycky spolu, ruku v ruce.

A pak přijde ztráta víry; tak nějak je to zlým duchem naplánováno.

V mém případě se toto schéma osvědčilo dokonale. Jako vysoškoškolák jsem už přeplaval řeku a na druhém břehu se pln nedočkavosti rozběhl do života; konečně, jak jsem si bláhově myslel, osvobozen z takového sevření víry, morálky.

Kdepak bych myslel na nějaký naivní modrý lístek, který tehdy ještě možná ležel na té skříni v pokojíčku za kuchyní!

Jenomže vůbec nebylo snadné žít v tuhém komunistickém režimu, nechtěli-li jsme se mu přizpůsobit. Leckdy nám připadalo jako umění přečkávat sami sebe.

Tak bylo třeba čekat na rok 68. To on nás probudil ze všeobecné letargie a hniloby. Chopil jsem se této příležitosti pln nadšení. Ponechám stranou své tehdejší politické aktivity, jakož i zklamání a otřes ze sovětské invaze 21. srpna, ztrátu zaměstnání a společenského postavení, život v nejistotě – architekta na „volné noze“.

Proč si stýskat? Naopak jsem si brzo začal uvědomovat, že teprve tyto události ze mne udělaly člověka, skutečného plnohodnotného, lidsky důstojného člověka.

Neobcházel jsem s prosíkem nově dosazené normalizátory, z nichž leckteří byli mými bývalými dobrými známými, ale postavil jsem se na vlastní nohy – a zaregistroval jsem se v Praze u tehdejšího Svazu čs. architektů jako architekt – urbanista ve svobodném povolání.

Předsevzal jsem si, že už nikdy neupadnu do schizofrenie dvojího života typického pro rodiny „reakcionářů“ za komunistické éry, kdy doma se mluvilo jinak než v práci nebo ve škole.

Tato pravidla přežívání v komunistickém státě jsem tedy nepřijal, a naopak jsem stál jasně na protivníkově straně a podle toho také mluvil a jednal. Skoncoval jsem se vší politickou přetvářkou a svoje názory, pokud se na ně někdo ptal, jsem vyslovoval bez této schizofrenické autocenzury. Nebylo to snadné, ale šlo to.

A tak jsem začal se svou rodinou žít lidsky důstojný, autentický život bez přetvářky, život na svoje útraty, život plně odpovědný.

Nic jsme nedostali zadarmo, za všechno jsme si museli platit do posledního haléře. Vůči státu to byla nerovná hra – byli jsme pronásledovanou zvěř, vždyť jako člověk svobodného povolání a svobodných názorů jsem se nemohl dovolávat žádné právní ochrany, ale neustoupili jsme.

Šok roku 1968 spojený se sovětskou okupací však pozpřevrancel jen společenské vztahy; všechny události oněch let 1968 – 1969 nás osvobodily nejen od strachu a společenské a morální schizofrenie, ale naplnily nás novým životním elánem a mou vlastní osobnost rozšířily, zpevnila a jakoby zmohutnila naše plíce, takže jsme mohli konečně dýchat zeširoka, osvobozeně, a konečně i duchovně.

Ověřil jsem si to sám na sobě, že náhlé šoky jako by nám rozšiřovaly hrudník a my byli konečně schopni do svých plic naplno vdechovat vzduch okysličený duchovními hodnotami.

A tak současně, zřejmě pod tlakem převratných událostí, které radikálně změnily můj život po hmotné stránce, se ve mně začala odehrávat převratná duchovní proměna a já se pomalu začal vydávat na cestu zpět a vášnivě hledal ono místo, kde jsem se odpojil. Jinými slovy: To byly chvíle mého zpětného návratu ke katolické víře. Bezmála po dvaceti letech.

To vše se zajisté v nitru potichu, nenápadně a nenásilně už dlouho připravovalo, aby se to oním velikým šokem probudilo k životu.

Ale i pak cesta nazpět u mne nevedla žádnou rychlou zkratkou, nebyla to konverze náhlá a úplná, ale postupná. Jednoho dne věci dospěly tak daleko, že jsem se opět začal cítit katolíkem, a tak jsem se vrátil zpět přesně do onoho kostela, který jsem v mládí opustil – a stoupl jsem si tam prostě na svoje bývalé místo u pilíře boční lodi.

Tak jsem se stal opět, jak se říká, praktikující katolík.

Má zpětná konverze ke katolicismu byla velmi vratká a spíš jen taková poloviční, podezřele se podobající protestantismu.

Myslel jsem si tehdy, že každý máme svou víru. A ten kněz, který mi při konverzi pomáhal, mě v tom utvrzoval. Neměl pravdu.

Pak se postupně událo několik důležitých duchovních věcí, spíš nenápadně a nevtravě, ale přesto tak důrazných, že mě uvedly na cestu, o níž jsem předtím neměl nejmenší představu.

Kdy to bylo přesně, to už se nikdy nedovím a myslím si, že to není podstatné. To jen náš smysl pro pořádek vkládat děje do patřičných chronologických šuplíčků nás znepokojuje, abychom přebírali čas zleva doprava, ale když jsme už starší, tak vlastně na nějakém tom roce už docela nic nezáleží. A pokud na něčem záleží, pak na tom, co se ve skutečnosti událo a jaký to mělo vlastně smysl.

Asi v roce 1974 jsem získal z pozůstalosti jednoho známého právníka mnoho zajímavých a v té době prakticky nedostupných knih. Mezi nimi se na mém stole ocitla i dosti potrhaná knížečka O pravé pobožnosti k Panně Marii od svatého Ludvíka Grigniona z Montfortu. Zběžně jsem knížečku přečetl, ale ještě jsem jí nedokázal porozumět. Každopádně jsem však začal cítit, že Panna Maria má ve světě daleko větší poslání, než se běžně má zato.

Hned ona závěrečná věta, jíž Grignion z Montfortu končí úvod ke své knížečce, ve mně vzbuzovala zmatek a uváděla do jiného světa myšlení, než na jaký jsem byl zvyklý. Vždyť jak její slova byla odlišná od toho, čemu obvykle učila a dodnes houževnatě učí katolické duchovenstvo:

„Přijde-li tedy, jak jest jisto, království Ježíše Krista na svět, bude to jenom nezbytným účinkem poznávání a kralování přesvaté Panny Marie, jež ho porodila na svět poprvé a způsobí, že pln slávy přijde podruhé.“

Tehdy jsem ještě netušil, že později bude Grignion z Montfortu mým oblíbeným autorem, že si opatřím celé jeho dílo a že o něm budu často psát a v novinách Na konci časů mu připravím celý medailon.

Začal jsem se zajímat i o mariánská zjevení, ale nevěděl jsem tomu všemu hlavu ani patu.

V dubnu 1976 jsem od svých známých z Francie na svou žádost dostal knížku pana Raoula Auclaira o amsterodamských zjeveních – *La Dame de tous les Peuples* – Paní všech národů.

Knížku jsem přečetl, ale nijak mě hlouběji nezaujala, vždyť amsterodamská zjevení jsou kombinací obrazu a slova a přitom plná symbolů. Knížku jsem založil do knihovny, kde bez povšimnutí byla schována několik let. Na tyto věci jsem dosud nebyl zralý a příliš jsem lpěl, či doslova byl impregnován koženými hluboce zakořeněnými a zjednodušenými katolickými názory o věcech eschatologie. Mezitím jsem přečetl několik knih od svého francouzského přítele, dnes už dávno zesnulého, Gastona Bardeta, který mi věci lidských dějin a jejich smyslu a naplnění pomáhal ukázat v jiném světle. Byl původním povoláním urbanista jako já a vlastně jsme se seznámili přes tento urbanismus. Okouzila mě jeho kniha z padesátých let *Demain, c'est l'an 2000*, tehdy ve francouzských odborných a křesťanských kruzích hojně čtená. Základním tvrzením této obsažné knihy byla víra, že tento svět se musí navrátit ke křesťanství a v souladu s jeho ideami musí být radikálně změněn a přestavěn. Odtud velká odpovědnost urbanistů, kteří by se o tyto proměny světa měli zasazovat mezi prvními.

Zaujaly mě však i knihy spirituality neobvykle pojaté a plné odkazů na mariánská zjevení a poselství.

V jedné z nich jsem se dočetl o zvláštní knize Guy le Rumeura se zajímavým a na první pohled poutavým názorem: *Apocalypse mariale* – Mariánská apokalypsa.

Tato kniha, kterou jsem od Bardetů dostal asi na Vánoce roku 1977, mi konečně otevřela oči. Vzal jsem si ji s sebou na vánoční prázdniny, které jsem tehdy strávil s dětmi na Vysočině a v hotelovém pokoji jsem tuto třistastránkovou knihu slupl do rána jako pralinku.

Byl jsem uchvácen: konečně jsem našel jasnou odpověď na všechny otázky o smyslu pozemských dějin a jejich dovršení. Autor seřadil pět mariánských zjevení – La Salettu, Fatimu, Kérizinen, Garabandal a San Damiano tak, že zcela přirozeně z jejich poselství vyplynula eschatologie dějin vrcholící Koncem časů, velkou očistou a ustavením Kristova království pokoje a lásky.

Konečně jsem měl před sebou jasnou a přesvědčivou odpověď na otázky, které mě zaměstnávaly a po výtce neustále tížily od dob první dospělosti.

A samozřejmě jsem porozuměl i mariánským poselstvím a tomu, že se Maria v naší době tak často zjevuje. Probudilo se ve mně nadšení a víra v novou – krásnou budoucnost. Vždyť to bylo úžasné zjištění: zatím co Grignon z Montfortu nebyl nijak časově limitován, a tedy všechno se mohlo odehrát jaksi s rezervou, že uplynou ještě generace a generace, než se jeho proroctví vyplní, zde nás Maria situovala do naší doby, kterou jednoznačně nazvala Koncem časů.

Promýšlel jsem všechny tyto eschatologické přísliby znovu a znovu a doslova jsem se vpíjel do jejich hlubokého smyslu plného optimismu. Všechno toto se muselo uležet, dozrát, aby v příhodnou dobu vydalo své plody. Musel jsem si onen úžasný Boží eschatologický projekt znovu prožít a rekonstruovat.

Mezitím v létě následujícího roku 1980 jsem konečně s dcerou Klárou navštívil Turzovku. Tehdy jsem zpracovával studii osídlení a životního prostředí pro okres Rimavská Sobota a na prázdninové průzkumy jsem vzal s sebou dceru. Zpáteční cesty jsme využili k cestě na Kysuce; tehdy jsem tam byl poprvé v životě.

Na Živčák jsme šli „klasickou cestou“ přes mostek přes Kysucy a strmě vzhůru, tak, jak nám to poradili na faře v Turzovce. Samoobsluha naproti stanici a Lašutovu domku byla tehdy ještě rozestavěna a přes Kysucy vedl starý – dřevěný mostek.

Nahoře tehdy ještě byly provizorní oltáře, které stavěli a znovu obnovovali místní lidé, výzdoba byla chudičká, poutová, co kdo právě donesl. Právě tato výzdoba odradila od Turzovky leckterého estéta, ale mně, jinak výtvarně velice citlivému, jaksi nevadila. Okamžitě jsem pochopil, že to v daných okolnostech, kdy komunisté pravidelně oltáře, kříže a výzdobu ničili a pálili, to ani jinak nejde. Ostatně jsem si na ni zvykl tak, že dnes, kdy je tam postavena kaple, mi jaksi chybí.

Tehdy místo zjevení přímo dýchalo zbožností. Na rozdíl od dnešních turistů tam byli jen věřící lidé – zpívalo se tam a modlilo. Modlilo. Ale já jsem jaksi okamžitě pocítil, co je to přítomnost Panny Marie. Tento pocit se mnou šel až domů a tam jsem celých čtrnáct dní chodil „s hlavou ve snách“.

Pak jsem se konečně na Štědrý den o Vánocích 1982 konečně zasvětil Panně Marii podle Grigniona z Montfortu. Netušil jsem ještě, že tak jsem se vlastně připravil na činnost, která mě odvedla úplně jinam, než jsem od života očekával.

To ostatně už na sebe nenechalo dlouho čekat. Klíčový okamžik obratu v mých životních osudech nastal o prázdninách roku 1983, kdy mi pan Guy le Rumeur, se kterým jsme se na dálku velmi spřátelili a který mi posílal hojně literatury, zejména o mariánských zjeveních, poslal sešit právě do francouzštiny přeložených mariánských poselství ve španělském Escorialu. Ze sešitu jsme si v rodinném kruhu vždy po večeři poselství překládali – střídavě já a dcera Klára, tehdy studentka francouzštiny a češtiny. V těchto poselstvích se velmi často opakovalo ono lasalettské: „Řekněte to všemu mému lidu“, doprovázené výzvou, abychom mariánská poselství všemožně šířili, protože jde o záchranu lidských duší.

Tehdy náhle do děje zasáhla moje paní, která mi s výčitkou v hlase kategoricky řekla asi tolik: „Tak ta poselství šíř, na co čekáš?“

Překvapeně jsem odpověděl, že to mě v životě nenapadlo, vždyť se k tomu necítím kompetentní a že je s tím spojena

hromada nepříjemností, možná budeme zesměšňováni, ba dokonce pronásledováni, ale moje paní neoblomně stála na svém.

Tak jsem slíbil, že se o to pokusím. Základní literaturu jsem měl už k dispozici, a tak se nedalo dělat nic jiného než psát – komentovat, překládat, vysvětlovat.

Přiznám se, že mi to nebylo zrovna po chuti, když jsem byl dosud jinak literárně – ryze laicky zaměřen a profesionálně vytížen pracemi na studiích osídlení a životního prostředí pro různé okresní národní výbory.

Psát o mariánských zjeveních? To se mi tehdy zdálo absurdní, a tak jsem se tomu zprvu bránil. Tehdy jsem ještě netušil, že tento – někdo by řekl, vedlejší koníček – se na sklonku mého aktivního života stane mým základním povoláním a že svou profesi urbanisty pověším definitivně na hřebík.

Bylo to tedy tu a vnutilo se to jaksi samo a začalo mě to stále více pohlcovat, ačkoliv jsem neměl naprosto žádnou teologickou formaci a byl jsem přesvědčen, že těmito věcmi by se měli zabývat kněží. Brzo jsem však pochopil – a ujistilo mě v tom mnoho praktických okolností – že toto je vlastně práce téměř výhradně pro laiky, neboť jim tuto činnost nemůže nikdo zakázat, zatímco kněží jsou povinováni poslušností.

Tak do Vánoc byla na stole moje první knížečka mariánských poselství. Vzorem mi byla Mariánská apokalypsa pana Guy le Rumeura, jeho pět mariánských medailonů jsem však doplnil – na začátku o Paříž, ulici du Bac, načež i o Amsterdam a knihu jsem uzavřel poselstvími z Escorialu. Dohromady tedy kniha měla osm medailonů, samozřejmě zpracovaných jinak, stručněji a obsažněji.

Pokud si pamatuji, knížku jsem uzavřel náročným závěrem, ve kterém jsem vyslovil základní eschatologické myšlenky, u nás do té doby neobvyklé, a které jsem v podstatě rozváděl v dalších knihách a dovršil v té poslední – Zvony nad Evropou.

Jeden známý mi knížku zdarma strojopisně rozmnožil, a tak se dostala do rukou prvních čtenářů. Bylo však jasné, že bude třeba

ji opisovat stále dokola, protože zájemců přibývalo, nadto jsem s ní nebyl spokojen, protože už jsem měl další témata, a tak jsem hned brzo zjara vydal další znění, medailonů přibývalo. To jsem už dal opisovat za honorář profesionální pisárce a ta mi od těch dob opisovala všechny další znění i jiné samizdatové publikace a překlady.

V té době jsem už zpracovával studii osídlení pro okres Čadca. Často jsem tam z Brna jezdil, protože má studie vyžadovala úzkou spolupráci s okresními orgány ONV, Památkovým úřadem, Statistickým úřadem a jinými konzultanty.

Při těchto cestách jsem mívával ve zvyku se zastavit na Živčáku. Tak tomu bylo i někdy na jaře 1984, kdy jsem už měl zpracováno rozšířené znění. Nahoře jsem si uvědomil, že musím napsat i medailon o Živčáku. Téhož večera jsem se seznámil s vizionářem Matúšem Lašutem, jak o tom bude řeč později.

Tak se knížečka rozrůstala do dosti objemných, řeklo by se „reprezentativních“ rozměrů. Byla opisována stále dokola, vyvazoval ji knihař pan Metoděj Vojta, vedoucí knihárny tehdejšího Dřevopodniku v Brně, na Dvořákově, který vázal i moje urbanistické práce, jakož i četné jiné samizdaty a náboženskou literaturu, dokonce i pro bohoslovecký seminář v Litoměřicích, z čehož měl často potíže s STB atd. Knížka byla stále jaksi bez pořádného a chytlavého názvu. Byl to on, kdo ji pokřtil: Na tmavomodrou obálku posledního znění dal zlatými bloky vyrazit MARIA... Tento titul, který jsem doplnil podtitulem – Mariánská zjevení a poselství lidem 20. století – už publikaci, která měla později postupně vyjít v nákladu 50 tisíc, už zůstal. Je samozřejmé, že ve všech vydáních byl titul vytištěn modrou barvou, takže knížce modrá barva dominovala.

Že by to všechno zavinil onen modrý lístek, na který jsem si však přitom dosud ani nevzpomněl?

V životě je mnoho věcí, kterým porozumíme až mnohem později.

2. KYSUCA, KYSUCA

Když jsem byl koncem sedmdesátých let poprvé na Živčáku, netušil jsem, že se později na mnoho let stanou Kysuce mým osudem a že se tam mnohokrát, snad nesčetněkrát budu vracet. Ale tomu musím něco předeslat.

V sedmdesátých letech mi byly postupně znemožňovány zakázky v Čechách a na Moravě, a tak jsem začal pracovat výhradně pro Slovensko. Po okrese Rimavská Sobota to od roku 1980 byl okres Čadca, kde jsem už zůstal po více než deset let až do roku 1990. Nejprve jsem zde zpracoval celkovou koncepci rozvoje osídlení, na ni pak navazovala studie kopaničářského osídlení ve vyšších polohách Beskyd a Javorníků a jednotlivé dílčí studie pro jednotlivé obce. Všechny tyto práce si vyžadovaly rozsáhlé průzkumy v terénu, které jsem dělal přes léto. Brával jsem s sebou i manželku a děti Lucku a Honzu, a proto jsem si pronajímal neobydlenou chalupu těsně pod hřebenem Javorníků.

Za těch deset let jsem Kysuce poznal dokonale až do poslední samoty, a tak jsem se zde cítil jako doma. Ten kraj mi přirostl k srdci i s jeho rázovitým lidem a jeho pohnutými osudy. Považuji se tak trochu za adoptivního syna Kysuc. Zním dobře téměř celé Slovensko i jeho hory. Na Kysucách není nic z atraktivních Tater či Fatry, zato zde byla a snad i dodnes je líbenná intimní příroda nikým dosud neporušená.

Prochodil jsem jí stovky kilometrů, nahoru dolů, s dobrou mapou a rovnou za nosem od jednoho cíle k druhému, za dobrého počasí i v lijáku, s náčrtníkem a fotoaparátem.

Říká se v množném čísle Kysuce, ale ve skutečnosti řeka Kysuca je jen jedna, má však svůj horní a dolní tok, a tak odtud Kysuce.

Horní Kysuca, kde leží Živčák, je nesnadno přístupný hraniční kout na pomezí Moravy, Slezska a Malopolska, sevřený mezi hřbety Beskyd a Javorníků. Osídlení není staré, pochází většinou

až z 16. století, předtím zde byly jen lesy a lesy. Posledními kolonizátory byli pastevečtí Valaši, přišli sem až odkudsi z Balkánu. Byli to prostí lidé a vedli docela jednoduchý život. Přes zimu bydleli v údolních vesnicích, ale od května do zámrazu pásli ovce nahoře na polánách – odlesňovaných hřbetech Javorníků a Beskyd. Nahoře si stavěli přechodná obydlí – cholvarky a přenosné koliby.

Když začala být údolí přelidněná, děti se usazovaly nahoře na kopanicích a obdělávaly si úzká políčka ležící na vrstevnicích a vzájemně oddělená vysokými mezemi. A když byly přelidněné i kopanice, muži šli za prací do světa. To byli oni známí „drotáři“, kteří se v minulém století dostali až do Ameriky i do Ruska, a některým se zde dokonce podařilo i zbohatnout.

Ve 20. století začali muži za prací vyjíždět hlavně na Ostravsko – do dolů a hutí, a to zejména po 2. světové válce. Přes týden muže na Kysucách, obzvláště na kopanicích, nebylo téměř vidět. Dnes, po výlukách zaměstnanců, se sem opět vracejí, ale mezitím drvenice na kopanicích většinou prodali rekreantům z Ostravska a sami si postavili rodinné domky v údolích.

Kysucké „drvenice“, kdysi základní stavební typ, se dnes už většinou zachovaly na kopanicích. Jsou velmi jednoduché – jedna místnost, předsíňka, někdy z ní přístupná komora, nikdy nevytápěná.

Slovenští „pokrokoví“ etnografové se na tento typ dívali s jistým opovržením, jako na jistý civilizační primitivismus s opožděným „vývojem“. (Ejhle, kam se až teorie evoluce dostala!)

Měl jsem o tom v Čadci hodně řečí s mladými památkáři, kteří se za tento „retardovaný“ typ také více méně styděli. Pokud vezmu metr dnešního civilizovaného – po výtce konzumního člověka, tak tomu zdánlivě je. Ale zastírá se tak skutečnost, že se zde střetly dvě zcela rozdílné civilizace – nížinná, zemědělská, a výšinná – pastevecká, každá s odlišnými nároky na život.

Naopak jsem si na Kysucách – hlavně na Horní Kysuci vážil toho, že jsem ještě posledním svědkem kdysi vážené civilizace pastevecké, která je jako styl života doložena už starozákonnými patriarchy a která přes Balkán pronikla až na Slovensko a moravské Valašsko, postupující od jihu po karpatském oblouku až k jeho nejzažším okrajům Moravskoslezských a Slovenských Beskyd a Javorníků.

Pastevecký lid žil po velkou část roku prostým životem tvář v tvář nebesům a Bohu, stačil si sám sobě a nepotřeboval k životu žádných dalších prostředků či institucí.

Na Kysucách byl odjakživa těžký život. A tak se zde vychoval lid samostatný, rázovitý a nepoddajný, tvrdý, ale dobrý a pohostinný. Odjakživa se zde hluboce věřilo, a tak tento lid nikdy nepřijal komunismus, i když za to platil mnoha oběťmi, a na komunistické funkcionáře pohlížel jako na odrodilce.

Obzvláště krutá byla padesátá léta, doba nástupu a upevňování komunismu.

Lidé odmítli vstupovat do zemědělských družstev, a tak strojově obdělanou půdu v údolích zabraly státní statky, zatímco po svazích rozptýlená kopaničářská políčka zůstala v rukou soukromě hospodařících rolníků. Celým jejich bohatstvím byly dva tři hektary půdy rozptýlené na více místech po horských svazích. Rolníci se nepodíleli na žádných sociálních výhodách, zásadně jim nic nebylo úřady povolováno a nadto byli postihováni krutými dodávkovými povinnostmi se směšně nízkými výkupními cenami. Nechtěl-li nebo nemohl-li pro neúrodu někdo dodávku splnit, přijeli funkcionáři národního výboru a místní učitel s traktorem, vykonali domovní prohlídku a co našli, to zabavili.

Tyto smutné události jsem si stále a stále ověřoval při průzkumech v terénu, když jsem narazil na starousedlíky – pamětníky, ale přiznala se mi k tomu se studem v tváři i leckterá starší referentka národního výboru.

V roce 1968 si rolníci založili ochranný svaz, ale po sovětské invazi se proti nim začalo opět tvrdě postupovat: tentokrát se

kopanice začaly „socializovat“. Mladá generace boj svých otců však vzdala a hromadně se odstěhovala do Čadce, Žiliny, Ostravy. Kopanice osiřely, políčka zarostla travou a samonáletem, tvář krajiny se změnila, drvenice byly přestavěny na rekreační chalupy.

V době mých průzkumů jedna už sloužila rekreantům, ve druhé dožíval stařeček – pamětník, který se kdysi do Živčákova rodu přiznal.

Na Kysucách se můžete ještě setkat s tím, co Svatý Otec nazval „živá víra“. A dodnes všude uvidíte houfy dětí. Zde a na přilehlé Oravě je největší natalita z celého bývalého Československa. Veliký houf chlapců a děvčat je i v kostele při mši svaté – většinou postává a posedává přímo v kněžišti kolem celebrujícího kněze. I zde se samozřejmě děti chovají „živě“, ale s nevynucovaným, přirozeným taktem, takže nikomu nevadí a tím méně knězi. Ale to je pro Kysuce příslovečné – lidé jsou s kostelem srostlí, je to jejich druhý domov, a když ženy spustí dvojhlasně nějakou mariánskou píseň, je to nad všechna umělecká vystoupení v našich katedrálách, protože zde se dosud zpívá pro Pannu Marii – a ne pro obecnost.

Za dob komunismu na Kysucách samozřejmě téměř všechny děti chodily do náboženství. Vzpomínám si, jak si mi tajemník jistého národního výboru stěžoval, že ač komunista, musí své děti posílat do náboženství, protože jinak by mezi občany neobstál.

Nahoru na Živčák se můžeme dostat z několika stran – z obce Vysoká, po celkem mírně stoupající cestě lesem, anebo z opačné strany z údolí Korně po loukách, odkud je nádherný rozhled k moravskému pomezí s Beskydami, jimž na obzoru vévodí Lysá Hora, z Korně se dostaneme i po nově vybudované lesní silničce. Ale nejužívanější je cesta z Turzovky od Lašutova domku naproti samoobsluze po lávce přes Kysucu strmě do kopce. Tato cesta, vedoucí vysokým smrkovým lesem, má v sobě cosi z mystického vzestupu duše k Bohu: Nejprve nás čeká těžký výstup, ale ten se

pozvolna mírní a v závěru přechází v pohodlnou cestu se zastaveními nedávno instalované křížové cesty.

Za dob komunismu se zde všechno neustále měnilo; zlí lidé se snažili všechno zničit, ale dobří lidé to opět a opět obnovovali. Nic hodnotnějšího zde proto dlouho nevydrželo, a tak se výzdoba omezila na dřevěný, mnohokrát poražený kříž, na oltář podomácku posvařovaný z ocelových profilů, na poutové barvotisky, levné sošky, umělé i přírodní květiny, svíce. Estétové se sice pozastavovali nad „poutovou“ výzdobou, kterou sem zbožné duše nanosily, ale to všechno patřilo k místu a dodávalo mu to jeho svéráz, neopakovatelnou atmosféru. Opatrující ruce toto místo nikdy neopustily a nezničitelný dech života zvítězil nad každým vandalstvím, které ostatně pokračuje dodnes.

Při cestě nahoru jsem si leckdy říkal, že díky komunismu zde všechno zůstalo v panenském stavu, nezničeno větší investiční činností. Nahoře ve vzrostlém lese jsem si ostatně nedovedl představit velký kostel, který pro Turzovku požadovala Panna Maria na Litmanové (17. února 1991), prostřední, byť upravené zcela primitivně, jaksi bylo srostlé s mou představou zbožnosti.

Po listopadu nicméně větší úpravy započaly: Nejprve to byla silnička nahoru, od těch dob umožňující vyjet až k místu zjevení i velkým autobusům, v roce 1993 byla konečně přímo nad místem zjevení postavena a vysvěcena dřevěná kaplička ve tvaru sedmibokého hranolu na paměť Panny Marie Sedmibolestné, patronky Slovenska. I když kaplička se svými prosklenými stěnami připomíná spíš zahradní pavilon než sakrální stavbu, aspoň je zde něco. A když už zde je kaplička, je zde povoleno sloužit mše svaté, ačkoliv církevní hierarchie jakoukoliv zmínku o zjeveních Panny Marie odmítá.

Maria se zjevila v jakémsi sedle pod protáhlým vrcholem hory Okružlá. Dnes je zde všude vzrostlý smrkový les, přijde však doba, kdy bude skácen, pak se sám od sebe obnaží prostor pro velký kostel požadovaný pannou Marií. Přesto se zachvívám při představě, že na toto posvátné místo nastoupí buldozery a bagry...

Proč vlastně lidé chodí na Turzovku? Její skutečný význam chápe málokdo, ale dříve – za dob komunismu se tam aspoň chodilo modlit se. Zvědavce tam téměř nebylo vidět. Nahoru chodily skupinky poutníků a nahlas se modlily růženec, nahoře se zpívaly mariánské písně, rozjímalo se, pokorně modlilo. Na všechny mariánské svátky se zde scházelo mnoho lidí a bděly se zde i vigilie. Nejslavnější bývaly 8. prosince a 15. srpny, mohli-li jsme, přicházeli jsme s dětmi také.

Mnoho poutníků však sledovalo i události současných zjevení a bylo přesvědčeno o tom, že vcházíme do vážných dob Konce časů. Na vývěsce tam visěla výstražná vize Lašutova zjevení, ale i jiná výstražná, ne vždy ověřená poselství, hlavně ona lidová verze 3. fatimského tajemství.

Dnes už tam nic takového nevisí a atmosféra se výrazně změnila. Dnes, ve společnosti hojnosti, se tam už téměř nemodlí. Poutníků možná přibývá, ale jsou to téměř sami zvědavci, oni frekventanti hradů a zámků a jiných pamětihodností – Turzovka, když je teď tak pěkně dopravně autem přístupná, jim do tohoto programu pěkně zapadá. A tak zde převládá ruch, křik, pobíhání dětí, soustředěná modlitba upadá v zapomenutí.

A tak pokud se tam pro něco jezdí, tak pro vodu, protože Turzovka, to jsou tak trochu slovanské Lurdy, a Lurdy, to je podle převládajícího mínění zázračná voda. A protože dnes chce být každý zdravý, Turzovka je stále v kurzu.

Lurdy 1858 – Turzovka 1958, obdoba je na první pohled zcela zřejmá. I Panna Maria se Matuši Lašutovi zjevila ve stejné podobě jako kdysi Bernadettě v Lurdech, takže si Lašut zprvu myslel, že má vidění známé sochy. A vůbec už není zanedbatelné, že se Panna Maria na Živčáku zjevila právě za 100 let.

Co tím vlastně Panna Maria chtěla demonstrovat? Chtěla připomenout Lurdy? Proč?

Vraťme se zpět do devatenáctého století. Čím jiným měly tehdy Lurdy být, než připomínkou zjevení Panny Marie na La Salettě z roku 1846, a nejen tohoto zjevení, ale především lasalletského Tajemství, které mělo být právě v roce Lurdských zje-

vení zveřejněno, ale nebylo, protože lasalettská vizionářka Melánie Calvatová, jež ho měla zveřejnit, byla v té době nedobrovolně zadržována v dominikánském klášteře v anglickém Darlingtonu, a marně se snažila všemi prostředky odtud dostat do Francie, aby své povinnosti mohla dostat.

Jenomže La Saletta – to je první veliké novodobé eschatologické poselství o Konci časů a očistě světa. Toto veliké poselství bylo zveřejněno až s velikým zpožděním, a proto musela Panna Maria přijít do Lurd a připomnět nám: „Pokání, pokání, pokání.“

A protože lurdské poselství zplanělo a bylo překryto komerčním využitím tohoto posvátného místa, totéž nám Panna Maria připomněla po sto letech na Turzovce.

Tentokrát se Panna Maria zjevila za velmi drsných okolností – v totalitním komunistickém státě a vyvolila si k tomu vizionáře životem zkoušeného podobně jako byla kdysi Melánie, vizionářka, který nad to všechno musel podstoupit tvrdou policejní perzekuci.

Volba tohoto místa měla jednu obrovskou výhodu: Z Turzovky se za dob komunismu nemohl stát byznys. Toto místo tedy zůstalo čisté, neporušené komerčními nadstavbami.

A dále: metody komunistické perzekuce a umlčování způsobily pravý opak – přispěly rychle ke světovému věhlasu Turzovky.

Panna Maria zde důrazně připomněla La Salettu – a to ve zkratce sedmi obrazů o stavu dnešního světa, o katastrofách, jež ho čekají, nenapraví-li se a o závěrečném krásném novém světě, které dala při svém prvním zjevení 1. června 1958 Lašutovi spatřit.

To nebylo nic jiného, než stručné shrnutí lasalettského Tajemství, a tak spojnice La Saletta – Lurdy – Turzovka je zcela zřejmá a eschatologický význam Turzovky je prvořadý a nepopíratelný, což cítili poutníci právě za dob komunismu, dokud se sem ještě chodilo opravdu modlit a rozjímat.

Význam Turzovky je tedy veliký a mezinárodní pozornost na ni byla upřena od samého počátku už i proto, že tehdy ještě

nebylo mnoho jiných zjevení: Kérizinen a Amsterodam byly v padesátých letech ještě prakticky neznámé, stejně tak i italské Montichiari a v později velmi populárním San Damianu se Panna Maria začala zjevovat až v šedesátých letech.

Informace o Turzovce, byť často zkreslené, se rychle rozšířily po celé Evropě i Americe a já sám jsem je našel nejen v knihách rakouských a německých, ale i francouzských a amerických. Ostatně Matuš Lašut mi říkal, že ve velké krabici na skříni, kam odkládal nikdy neotvíranou korespondenci, nechybějí ani dopisy z Japonska.

Bůh zafixoval Lašutovi pevně objektivní informace o zjevení, takže Lašut je stále stejně opakoval, protokolárně dokládal a opakuje beze změny dodnes. To je příběh oněch sedmi zjevení, který ani v průběhu málem půl století neprošel nejmenší změnou.

Pustil jsem se do psaní a medailon byl brzo hotov.

Na drsných Kysucách se nejčastěji setkáte i s drsně upřímnými srdci plnými humoru. Nejvíce se mi vždycky líbili rázovití starci – suší, šlachovití, nezlomní, smolnatí a také s dokonale usmolenými „kysuckými saky“, na nichž rozpoznáš všechno, co v životě natřali, barvili, mazali.

Přesně takový je i Matuš Lašut. Městští estétové nad ním často krouť hlavou a neví si rady ani s jeho drsným humorem. Mondénní dámy, navyklé na ulízané vizionáře z Medžugorje, jsou tímto nefalšovaně kysuckým starcem mnohdy rozčarovány.

Lašutův humor je někdy dost drsný, ale je přiléhavý. Třeba mi řekl, že když byl zavřen na psychiatrii, tápal se primáře, proč mají na oddělení nápis „psychiatrie“, tedy léčebna duší, když jako ateisté v duši nevěří? Co tam tedy léčí?

Anebo mi telefonovaly ženy z Prahy: „On ten Lašut je nejspíš pomatený, on nám v autobusu řekl, že kdyby mu dal ďábel víc než Panna Maria, že by mu sloužil.“ Což tomu nelze rozumět?

Humor, životodárný humor! Toto je pravda života, opřená o ty nejhlubší hlubiny víry. Toto je Lašut.

Při rozhovorech s Lašutem jsem si samozřejmě hned tohoto jeho originálního smyslu pro humor povšiml, a protože i já sám si na humor potrpím, padli jsme si vzájemně do noty.

Co všechno Lašut neprožil! Zde se zmíním hlavně o tom, co mi on sám řekl a co jsem nepojal do medailonu o Turzovce. Službu hajného konal ještě 8. 9. 1958, 9. zajištěn, 12. 9. v Bytčici. V Bytčici: „I na mně zkoušeli ty své metody, které byly spíše na zabití než na vyléčení. Dostal jsem 10 elektrických šoků. Jednou na mě poslali šest hypnotizérů. Často byl voláván k výslechu. 7x se ho snažili otrávit jídlem. 22. 12. 1958 lékařská komise prohlásila: „jeho inteligence, myšlení a chování je prakticky neporušené.“ V noci se jednou (ještě v Bytčici) probudil a sál byl plný lékařů a zaslechl, jak si mezi sebou říkají: „Nezdařilo se to, zkusíme to jindy.“ Zkoušeli na něm různé metody chemického ovlivňování psychiky. Prožil 5 let ustavičných vyšetřování – policejních i lékařských, veliký počet různých „komisí“, někdy až i 2 x denně. V nemocnici přesto požíval důvěru, zdomácněl a vypomáhal různými pracemi při úklidu a údržbě.

Mně osobně řekl i toto: „Využil jsem své relativní svobody i k tomu, že jsem se v odborné literatuře poučil např. o tom, jak poznat příznaky otravy a jak jí zabránit.“ Dokonce měl možnost si i opatřit antitoxické látky. Dali mu volnost pohybu po celé léčebně, jako údržbář měl přístup do všech částí nemocnice, tak poznal všechny pacienty a žasl, kolik mezi nimi bylo příslušníků inteligence. Asi za 14 dnů za třetího pobytu v Bytčici chtěl vypít šálek čaje, odskočil si pro lžici, po návratu viděl, že hladina je rozvlněná, opatrně olízl špičku lžice a okamžitě upadl do mdlob.

Ale vidím, že jsem vlastně zapomněl říci, jak jsem se s Lašutem seznámil...

Jezdil jsem velmi často do Čadce na Okresní národní výbor, pro který jsem zpracovával dlouholetou urbanistickou studii. Po

cestě tam či zpět jsem se stavovával na Živčáku. Asi v roce 1983, když jsem právě dokončil první samizdatové znění pozdější publikace „Maria“, jsem si také zaskočil na Živčák. Nahoře mě však napadlo, že jsem špatný kavalír. Má publikace měla asi osm mariánských medailonků, ale Turzovka tehdy ještě mezi nimi nebyla. Řekl jsem si tedy, že to budu muset napravit. Ale kde sehnat autentické prameny? K dokumentaci církevní komise jsem neměl přístup, a tak mi nezbývalo, než se seznámit se samotným vizionářem. Ale jak ho najít?

S těmito myšlenkami jsem došel dolů. Už se stmívalo a jak jsem přecházel Kysucu po staré dřevěné lávce, v jednom domku na protější straně silnice se zrovna otevřely dveře a mně v ústrety vyšel starší muž, oslovil mě, zeptal se mě, jak se mi nahoře líbilo a zda znám Lašuta. Odpověděl jsem mu, že bych se s Lašutem rád seznámil. Muž na to, že nic není snazšího, protože Lašut je touto dobou určitě doma, a zavedl mě do jeho domku nedaleko odtud, naproti samoobsluze. Za pět minut jsem už byl s Lašutem v živém hovoru... a slíbený medailon o Turzovce jsem konečně napsal.

A pak přišel prosinec roku 1990. Tehdy jsem měl už fotosazbu publikace Maria, kterou jsem předtím zestručnil, jednotlivé medailony zrovnovážil a knihu opatřil výstižnějším poznámkovým aparátem, měl jsem ji hotovou a připravoval její tisk. 4. prosince při cestě do Čadce jsem se samozřejmě musel Panně Marii pochlubit. Zapsal jsem si o tom tuto náhodně zachovanou poznámku:

Včera jsem jel do Čadce odevzdat svou práci. Byl jsem přijat dobře, se všemi ohledy, přestože na ONV vládla smutná nálada z nejisté budoucnosti odborů.

Po všech závěrečných jednáních jsem se konečně odpoledne rozjel na Turzovku. Bylo nádherně: sněhu po kotníky, obloha bez mráčku, slunce pomalu zapadalo. Nahoře jsem byl docela sám, ani cesta nahoru nebyla kloudně prošlapaná.

V duchu jsem Panně Marii odevzdával její knihu. Bude to krásné. Už žádný upatlaný strojopis, ale docela knihovatá kniha

z moderní heršpické tiskárny a s mile navrženou obálkou, jejíž charakteristické versálky MARIA se staly příznačnou a výstižnou ozdobou všech dalších vydání i všech sedmi následujících Dodatků.

Ano. Docela knihovnatá kniha. A na dluh. Z 75 tisíc, které jsem dal tiskárně jako zálohu na papír, je mých jen 5 tisíc.“

Jenomže o peníze, jejichž nedostatek mě pronásledoval po celý můj předchozí život, se Panna Maria k mému velkému překvapení postarala sama a já měl volné ruce.

V lednu byla vytištěna první polovina desetitisícového nákladu na jediném Dominantu v tiskárně Služeb města Brna, do těch dob zvyklá tisknout hlavně pozvánky na schůze ROH, a sazbu jsme s panem Vojtou na vozíčku převezli z Příkopy na Dvořákovu do jeho dílny a tam se už nadšeně pustili do snášení a lepení.

Distribuci jsme si trochu s obavami s mou paní představovali asi tak, že přinejhorším si koupíme kempovací stoleček a židličky a knížku pojedeme rozprodávat po poutích. Zbytečné obavy. Všechno dopadlo docela jinak.

Sotva pan Vojta vyvázal 500 kusů, odvezl jsem je na Běhounskou do prodejny Lidové demokracie, kde výtisky šly přímo na dračku.

Vzápětí začali telefonovat první knihkupci a poptávka vznikala tak velká, že pan Vojta nestačil lepit.

A stalo se, jak předpokládal pan Vojta: Maria zvítězila.

3. POZVÁNÍ NA LITMANOVOU

Vzpomínky na Litmanovou, abych začal vzpomínkami na knihkupectví na Dvořákově ulici v Brně. Koncem roku 1990 jsem u pana Vojty vázal Vědu a víru.

Asi v říjnu 1990 pan Vojta dostal od svých příbuzných na Slovensku první zprávu o zjeveních v Litmanové. Prý se tam dvěma děvčatům v nějakém sensku zjevuje Panna Maria.

Další zprávu jsme dostali koncem ledna – oni příbuzní mi poslali deník Slovenský východ z 22. ledna 1991.

„Kopce Zvir obliehajú pútnici.“

A tak jsme dostali křesťanský Východ z 11. února 1991 s výstražným nadpisem „Na Slovensko zalahne katastrofa, ak sa ľudia neobrátia k Bohu.“

A konečně 16. dubna se objevila půlstránková reportáž „Zjevení na vrchu Zvir?“ v Lidové demokracii od A. Hošťálka.

Všechny tyto zprávy byly vlastně jakýmsi pozváním na Litmanovou, a tak jsme se tam o prázdninách v srpnu 1991 společně zastavili. Setkali jsme se s vizionářkami Ivetkou Korčakovou, tehdy dvánáctiletou, a Katkou Česelkovou o rok starší – školačkami základní školy.

Tak tedy Litmanová na samém východě Slovenska při polských hranicích, na půdě řeckokatolické církve, kde se Maria 5. srpna 1990 zjevila poprvé těmto dvěma děvčatům jako Neposkvrněná Čistota. Podobně jako na Turzovce, i zde je malebná krajina Pienin s vápencovými bradly. Skutečně nás ani nenapadlo, že se s otcem podíváme až na samotný východ – do nejposlednější vesničky při hranicích s Polskem. Zajímavé je, že právě Litmanová byla hluboce věřící vesnička, kde za komunismu lidé – Rusíni – neměli ani kněze a scházeli se sami ve společenstvích, kde se společně modlili, a tak vydrželi těžká léta komunistického útlaku.

Otec obdivoval krásné mše s východním obřadem, kde se zpívalo staroslověnsky a dvojhlasně. Byl na Litmanové za Ivetkou několikrát a v únoru 1992 vydal Dodatek 2 – Poselství lásky z Litmanové. Říkal, že tato Mariina poselství jsou opravdovou šňůrou perel, které se vzájemně doplňují a navazují na sebe. Maria nás v nich vyzývá k obrácení a pokání. Zde jich několik ocitujeme:

Neděle 20. ledna 1991 – Panna Maria reagovala na válku v Perském zálivu, rozpoutanou Američany.

Toho dne při zjevení byla Panna Maria velmi smutná a řekla:

„Je mi líto, že se moje děti vzájemně vraždí, jsem přece vaše milovaná Matka, Matka všech lidí. Katastrofa v Perském zálivu vůbec není Boží vůle, protože po mnohá léta má nad světem převahu ďábel. Budete-li, moje děti, očekávat katastrofu, tak přijde. Ale jakmile se odhodláte a odevzdáte všechno do rukou Božích a budete říkat – staň se vůle Boží – katastrofa se vám vyhne, protože v pravý čas přijdu já...“

Už při jednom z prvních nedělních zjevení – 11. 11. 1990 - Maria varovala: „Nemohu se dívat na hříchy Slovenska. Moje děti mají všeho příliš mnoho, a proto nectí mého Syna ani Mne. Můj Syn sešle na Slovensko pohromu, ale obrátí-li se lidé a začnou-li se vroucně modlit, bude se pohroma oddalovat.“ Panna Maria byla při tomto poselství velmi smutná a dodala k němu:

„Toto poselství rozšiřujte po celém Slovensku a prosím, aby se celé Slovensko chodilo modlit na tuto horu, kterou jsem posvětila.“

V neděli 9. června 1991:

Ivetka tlumočila přání, že lidé žádají o viditelná znamení:

„Nechtějte, aby vám váš dobrý Otec ukázal, že je Pánem nebe a země.“

Od té doby jsme o každých prázdninách z Tater jezdívali na výroční zjevení. Hora Zvir byla plná poutníků, modlili jsme se společně staroslověnsky růženec a Ivetka pak všem tlumočila Mariina slova, která obdržela během 1 desátku.

Byli jsme šťastni, že můžeme vyslechnout Marina přání a udělat jí radost.

A protože radost Bohu mohou působit jen čistá srdce, snad právě proto se Panna Maria na své hoře představila jako Neposkvrněná Čistota. Otce toto oslovení Svaté Panny velice okouzlo a došlo a mnohokrát o něm hovořil i s litmanov-

skými kněžími, s nimiž se několikrát sešel a kteří na základě tohoto krásného titulu Panny Marie uvěřili v pravost zjevení. Pro Litmanovou nejvíce hořel P. Polykarp Jacoš a dodnes vzpomínáme na společné setkání, kdy se nám svěřil, že založil „duchovní pokladnici Litmanové“, a tak usiloval o prohloubení duchovního života věřících podle Mariiných výzev. To se nám podaří, budeme-li Pannu Marii prosit onou invokací, kterou nám svěřila právě zde na Litmanové: „Neposkvrněná Čistoto, pomoz nám zachovat čistotu našich srdcí.“ Potom se zajisté staneme malými Mariinými apoštoly lásky, vždyť jen čistá srdce uvidí Boha.

Naše malé pozvání na Litmanovou zakončíme Ivetčinou výzvou k pokání a obrácení, kterou otec zveřejnil ve svém časopise Na konci časů. Zde jsou Ivetčina slova:

„Chci vám ještě něco říci: Když jsem zde za těch prvních neděl stála a říkala poselství, tak jsem někdy měla pocit, že ta slova nás úplně obcházejí. A že nezasahují do našeho nitra. Tak jsem velmi prosila za obrácení. Nejprve pro sebe, abych se dokázala obrátit, pak pro vás, pro všechny. Panna Maria byla během těch pěti let většinou vážná. Myslím, že to bylo i proto, že jsme se zde sice modlili, a to je hezké, ale přišli jsme domů – a náš život zůstal stejný. Panně Marii šlo o to, abychom se obrátili. Šlo o to, abychom změnili svůj život. Protože když sem přišla, tak je to vážné. Bez toho, že by nás chtěla strašit. A proto se chtějme obrátit i v lásce, prosím! Protože jinak tato doba pro nás bude těžká!

Já vím, že ti, kteří milují Boha, nepotřebují vysvětlení. Teď se můžeme obětovat. Obětovat za to, že se chceme skutečně obrátit. Za obrácení světa. Protože Panna Maria nás miluje a zůstává s námi a vyzývá nás, abychom se teď obrátili. Jsem přesvědčena, že je velmi šťastná z vaší oběti, kterou jste sem dnes přinesli, tak se z ní určitě raduje. A prosím, rozhodněte se pro obrácení. Protože jsme mohli vyslechnout, jak doba, která přichází, bude vážná. Když se nebudeme na nic ohlížet a řekneme Bohu: »Bože,

obrat mě, protože chci, abych nežil já, ale Kristus ve mně», pak můžeme obrátit svoje okolí. Jen tehdy, začneme-li u sebe. Nemůžeme žádat, aby se někdo obrátil, pokud nezačneme u sebe samých. Já vám děkuji, že jste sem přišli, ve jménu Panny Marie.

A otec připojuje: „Panna Maria i Ivetka k nám promlouvají o obrácení. O jaké obrácení vlastně jde? Nertýká se jen ateistů nebo nábožensky lhostejných lidí, ale i nás, křesťanů, neboť většinou věříme jen povrchně a ve skutečnosti žijeme stejným způsobem života jako ateisté. Máme rádi peníze, styky, požitky, televizi, potrpíme si na to, abychom byli vážení.

Ale to není to apoštolské bláznění víry! Svatý Pavel, svatý František z Assisi, svatá sestra Faustyna – to byly hořící pochodně!

Ať už to bolí, jak chce, opravdu obrácený člověk vytrhne své kořeny z této země a vrhne se Bohu do náruče – bez ohledu na to, co se s ním v tomto světě bude dít a zda se mu budou lidé posmívat.“

Pro otce měla Litmanová v řadě poselství výhradně eschatologické poslání, byla pro něho důležitá. Přirovnával Litmanovou k Mariině záchranné akci v praxi, neboť, jak říká Maria, „Boží návštěva je blízko, a proto hledejte lásku.“

4. S OTEVŘENÝM SRDCEM

Zájem lidí o první publikaci MARIA z mariánské řady a veliké nadšení devadesátých let způsobily, že otec nestačil psát ani tisknout, musel knihy sám rozvážet tehdy škodovkou 105, kterou jsme pokřtili na „Zelenou příšeru“ – jméno dostala z Kysuc, kde otec jako architekt dělal průzkumy v terénu. Knih bylo tolik, že nápravy praskaly, takže se říkalo, že mu pomáhají andělíčky.

Rozvážel je s elánem po vlastech českých i slovenských a lidé ho nadšeně vítali a na Slovácku už na MARIÍ čekaly dlouhé fronty, a to ještě ani nebyla na knihkupeckém pultě.

Otec jezdil i do modlitebních skupin a seznámil se tak s řadou mariánských ctitelů. Nejraději rozvážel knihy, když kvetly jabloně, a tak mohl vychutnat krásu jara od jihu až po Vysočinu, kde přišlo jaro nejpozději. A pak samozřejmě i Slovensko – Orava a Donovaly, kam se vždycky rád vracel a kde měl přátele.

K Donovalům – Kozímu chrbátu se váže také práce na korekturách jeho pěti básnických elegií Volám Vás, bratři, které se měly konečně po dlouhé době komunismu, kdy vycházely pouze samizdatově, dočkat svého 1. vydání. Krásná jarní příroda se skřivánčím zpěvem tvořila jakoby rámec něžné básni Hvozdík...

Hvozdík

*Když nebe otvrdí své oko večerní
na mezi usedám u vrátek trnkových
toť práh mého domu
i lože prostorné pro každou smrt –
na mezi usedám a zvolna doptjím
svůj denní rmut.*

*Zde hvozdík. Vím. Říkají,
že byl kdysi slzou, že znal Její žal
i hrdlo chvějivě dozadu zvrácené,
jtmž tiše zurčtval bolestný pláč.*

*Drobný jen hvozdík. A přece navždy
bude tou růží královské líce,
bolestným rubínem na trávě ležícím,
kamenem drahým jako je drahé jen hoře.*

*Zde hvozdík. Vím. Nad ním se zastavte
a vizte, jak na stonku plane ta slza,
jak někdo pokleká s tlukoucím srdcem,
jak tisknou se k sobě ruce hledající,
prosící za lásku, za méně nejistot,
za návrat Boží do rukou znavených.*

Otec byl už za dob komunismu architektem ve svobodném povolání, a tak se naučil spoléhat sám na sebe a bylo to mnohdy velice těžké. A když v r. 1990 založil Mariánské nakladatelství, tak se mu tvrdá škola z komunismu velmi osvědčila. Opět se musel spoléhat jedině sám na sebe. Překládal, psal, účtoval, rozvážel knihy bez distributora – od prvního konceptu všechno dělal sám a musel to dělat s otevřeným srdcem, aby se knihy dostaly k co nejvíce lidem.

Z počátku pracoval s elánem a úspěšně tiskl svou tolik oblíbenou publikaci MARIA a nadšeně zdolával překážky, které ho provázely. Ale Maria svou knihu zaštitila, a tak se dočkala pěti vydání a máme ji dodnes.

Otec sám velice vzdělaný, měl zvláštní dar, dokázal i složité věci vysvětlit docela jednoduše, takže jim rozuměli nejen prosté babičky, ale i univerzitní profesori. Pro všechny byly mariánské pravdy velikým povzbuzením, obzvláště když se svými přáteli hovořil o nádherné perspektivě Kristova pozemského Království, novém světě civilizace lásky. Kromě mariánských zjevení se opíral o školu apoštola sv. Jana Evangelisty, jehož žáky byl i statečný sv. Ireneus Lyonský, který napsal vynikající spis „Proti herezím“. Otec si vzal za své názory blahoslaveného Dunse Scotta, jenž vlastně tvrdil, že Ježíš přijde na svět podruhé a tentokrát jako Kristus Král se po očištných událostech ujme svého pozemského Království, a tak se splní původní Boží záměr od Stvoření světa.

Tyto úžasné myšlenky byly hnacím motorem jeho práce. Otec pro toto hořel, a tak se smířil i s tím, že lidé v průběhu naší svobody postupně odpadají a stávají se apatičtí. Vždyť tříbení duchů je znamením dnešní doby, kdy k nové evangelizaci zůstane jen hrstka Mariiných nejvěrnějších.

5. NAŠE PANÍ LASALETTSKÁ

Maria lsbězná, Kvítku spanilý, přišla jsi do hor sladké Francie, abys nám připomněla, že „nebude-li se chtít tvůj lid podrobit, budeš nucena ponechat volnou ruku svému Synovi. Jeho ruka je tak těžká, že už ji nemůžeš udržet.“

Panno v slzách – to z Tvého pláče vytryskla studánka živé vody, kterou omýváš své lidstvo, tolik se provinivší.

Rovzpomeň se, Maria, na lásku svých dětí a i zde uprostřed nádherných hor La Saletty naslouchej, prosím, tlukotu srdce svých maličkých nejvěrnějších.

Otec na La Salettě nikdy nebyl, ale přece se tam cítil jako doma. Snad proto, že měl hory velice rád, například Vysoké i Nízké Tatry měl prochozené všude, kam se dá vyjít bez horolezecké výstroje. Hlavním důvodem jeho zájmu však bylo Tajemství, které ve zkratce podává celou historii moderního světa a cíl lidských dějin. A konečně posledním důvodem byla samotná vizionářka Melánie Calvatová, o jejímž životě sbíral všechny rozptýlené informace a toužil o ní napsat monografii.

Monografii sice nenapsal, ale přece jen její život shrnul v alespoň krátkém, ale výstižném životopise v knize Děvečky Boží, kde ji zařadil po bok Kateřiny Labouréeové a Bernadetty Soubirousové. Takže nakonec z La Saletty pochází i jeho moto pro publikaci MARIA, kde zveřejnil lasalettské Tajemství, a nejen pro ni, ale i pro jeho celou práci: „Oznamujte to všemu mému lidu“.

Proč si otec oblíbil zrovna La Salettu? „La Saletta byla,“ jak sám tvrdí, „v pořadí druhým místem zjevení – po ulici du Bac. Ale zatímco v ulici du Bac byl jen načrtnut eschatologický půdorys Konce časů, na La Salettě nás s ním Svatá Panna seznámila velmi důkladně. Dá se říci, že na La Salettě nám bylo sděleno všechno podstatné.“

To právě pro Mariiny bolestné slzy, které zde prolila, pro krásné hory, které nejvýmluvněji svědčí o Božím majestátu, pro oproštěnost tohoto místa od všeho světského, a přece světu přinášejícímu tak vážná slova, mu La Saletta zvláštním způsobem přirostla k srdci.

Po léta sledoval novodobá mariánská zjevení, ale La Saletta byla pro něho „oficiálním vyhlášením Konce časů“, kde nám Pannou Marií bylo svěřeno závažné proroctví, na jehož naplnění čekáme právě my, kteří jsme vstoupili do třetího tisíciletí.

Dalo by se říci, že je zde v kostce řečeno vše, co jsme již prožili, jak o tom svědčí i dvě světové války ve 20. století, rovněž Pannou Marií předpovězené.

Otec byl přesvědčen, že právě zde nám Svatá Panna svěřila i blízké budoucí události, kterých jsme už svědky, které byly předpovězeny již starozákonními proroky a které čekají na své brzké splnění. Chtěl, aby si lidé uvědomili, že bylo-li 20. století poznamenáno takovými ranami, zdaleka to nebylo nic proti tomu, co nás ještě čeká a co je podle Marie nutné pro náš duchovní přerod, ať už je to boj o Řím, nástup Antikrista a poslední nejtěžší pronásledování nás, křesťanů, nemluvě o vážných přírodních pohromách.

Otcova láska k La Salettě souvisí velmi úzce s jeho vztahem k francouzskému katolickému spisovateli Léonu Bloyovi, který nebojácně jako první zveřejnil téměř zapomenuté lasalettské Tajemství, když o něm veřejnost a duchovenstvo mlčelo. Právě ono pro oba znamenalo splnění eschatologických událostí, vždyť zde byla především vyjádřena úžasná perspektiva lidských dějin směřujících ve svém vyvrcholení v Kristově civilizaci lásky. Proto si otec Bloya tolik vážil, a i když tento francouzský spisovatel mnohdy ostře a nekompromisně psal o laxním vztahu společnosti k lasalettskému Tajemství, pro La Salettu měl otevřené srdce. Jak otec říká: „byl to příklad netrpělivého eschatologa“. Bloy toužil, aby se již za jeho života naplnila Mariina slova připravující nás na závažné události Konce časů, do kterých jsme již vstoupili a jež nám byly na La Salettě oznámeny. Žel, nedočkal se, ale jeho lásku k Naší Paní Lasalettské, jak on sám ji nazval k Té, která pláče a touhu po dovršení dějin v Bloyově díle vycítil a šel v jeho šlépějích. S jeho vyznáním, které učinil při své pouti na La Salettu se otec plně ztotožnil:

„Když jsem byl na vrcholu a zpozoroval Matku, jak sedí na kameni a pláče, hlavu majíc v dlaních, u té studánky, jež jako by jí vyprýštila

z očí, padl jsem ihned u mřížů na kolena a vyčerpal jsem se v slzách a vzlykání, prose o milost Tu, jež byla pojmenována Omnipotentia supplex. Jak dlouho trvalo toto klanění? Nevím. Při mém příchodu se sotva smrákalo; když jsem vstal, sláb jako stolec rekonvalescent, byla již čirá noc a připadalo mi, že moje slzy se jiskřily v černu nebes, neboť se mi zdálo, že moje kořeny se otočily vzhůru...

Jak božský byl ten pocit! Kolem mne lidské mlčení! Žádný jiný hlas než šumot zázračné studánky v souzvuku s hudbou Ráje, již způsobují horské prameny a rolničky stád znějící ve velké dálce. Nevím, jak to vyjádřit. Byl jsem jako člověk bez hříchů, jenž právě umírá... a já v opojení tohoto svatého bláznovství jsem zabušil na vrata kláštera, kam se uchylují pocestní.“

A sám jako básník se otec k tomuto vyznání připojil:

Dopis

*Má vznešená Paní,
zde je mé srdce, na které čekáš,
je dosud plné světa a neklidu,
ale přesto se v tajemné touze
už před Tebou otvírá.
A pak je zde na stole list,
předtím už tolikrát napsaný,
ale tolikrát v pochybách hozený do kouta.*

*Má vznešená Paní,
v něm chtěl jsem Ti říci,
kolik je třeba vzít do rukou kamenů,
než klenba konečně dovrší chrám.
A jak potom celý chrám naplnit mlčením,
tu a tam zapálit voskovou svíci,
zlehka vše zabydlet velebnou vůní
a po stěnách rozvěsit obrazy.
A jak potom vejít a v úžasu děkovat,
že s Boží milostí všechno to úsilí
je opravdu sevřeno do těchto zdí.*

*A jak potom pokleknout
a se srdcem na dlani
všechno Ti pokorně nabídnout
jak obětní dar.
Má vznešená Paní,
to jsem Ti napsal,
když konečně odcházím
vyhledat pro kámen příhodný lom.*

6. STANDARDA NEKONFORMNÍCH

Třeba je všechno jinak

*Třeba se mýlíme a všechno je docela jinak,
třeba byl tehdy opravdu ráj
a v ráji člověk, tvářil v tvář Bohu,
a třeba ona opravdu utrhla jablko se stromu poznání dobra a zla,
a třeba byl tehdy ten ráj vsutku ztracen
a člověk pojednou sám,
vydal se se vzdorným srdcem na svoji pozemskou pouť,
sám, s tísni v hrdle, odvrácen od mlčícího nebo...
Ale potom třeba nejsme jen bláznivou náhodou přirody,
nicotnou hmotou bez duše
ve smrti rozplývající se stín,
třeba to jen pyšná slova nás svádějí ke zdánlivě pravdivým výrokům,
ke zdánlivě pravdivým odpovědím na zpupně položené otázky,
tak jako byla ona otázka nevěřícího Piláta.*

*Jenomže...
Není to vrchol neprozření –
tázat se po pravdě
a pravdu mít před očima?*

Těmito slovy básníka otec české veřejnosti představuje svou knihu Věda a víra, která se stala jakousi standardou nekonformních a o které se ještě zmíníme. Pro napsání této skvělé knihy bylo třeba jistého vzdělání, ke kterému nebylo jednoduché se dostat.

Bytostně po něm toužil, protože bylo podstatou jeho života. Vnitřně ho obohacovalo a bylo-li opřeno o Boha, ukazovalo mu vertikální pohled k nebesům. Využil ho ve své spisovatelské literární a později mariánské činnosti a umožnilo mu cestu ke všem lidem – vzdělaným i prostým. Ačkoli byl sám architektem, přesto získal i humanitní vzdělání, vyznal se velmi dobře v umění, filozofii a teologii.

A byla to Maria, ke které se vrátil po všech úskalích celoživotního studia, kdy hledal odpověď na základní otázky o smyslu a původu života.

Přestože to za komunismu nebylo lehké, snažil se nepřijímat „všeobecně platné teorie“ bez přemýšlení, ale vždycky se chtěl dostat k podstatě věci. Dalo mu to mnoho práce, než si opatřil knihy a autory – politicky nekonformní, kteří ukazovali řešení jiné, než se propagovalo a obecně přijímalo.

Získat tuto literaturu bylo obtížné, už jako student chodíval do univerzitní knihovny a usilovně hledal v pramenech zakázané autory, kteří byli záměrně vyřazováni, protože hlásali jiné názory než komunistické.

V létě roku 1989 se mu podařilo nashromáždit publikace autorů – kreacionistů, kteří názorově bojovali proti obecně hláсанé teorii evoluce a kteří podávali důkazy o tom, že je opravdu nemyslitelná, a upozorňovali na stvořitelské Boží dílo.

Navázal spojení s kreacionistickým centrem CESHE – CRS v USA, kde se začaly šířit myšlenky, které potvrzují stvořitelské Boží dílo a popírají teorii evoluce.

Otce zajímala otázka vzniku a původu života. Po celý život hledal na toto odpověď. Studium těchto autorů dospěl k názoru, že teorie biologické evoluce je neudržitelná. Vždyť to dokazují všechny novodobé poznatky nejmodernější vědy, která usvědčuje

zastánce teorie evoluce z omylu. Všechny důkazy svědčí o tom, že historie světa je vepsána do Země, jak to potvrzují novodobé výzkumy kreacionistických vědců.

A protože otec chtěl znát jiné teorie než evolucionistické, psal pro knihy do ciziny a podařilo se mu nastudovat díla kreacionistů, kteří podávají vědecky potvrzené důkazy o neudržitelnosti teorie evoluce a ukazují na stvořitelské Boží dílo.

Výsledkem tohoto usilovného studia byla Věda a víra, dílo, které napsal pro české čtenáře a kde obhazuje stvořitelský výklad světa v souladu s knihou Genese a dokládá ho nejnovějšími vědeckými poznatky. Otec zastánce teorie evoluce a jejich „moderní vědecký názor“ usvědčuje z omylu.

Také ve svém časopise Na konci časů a Novém srdci např. ve článku Je naše Země stará?, který je zaměřen proti vědeckým pověrám, dokládá, že naše Země je relativně mladá. Opírá se přitom také o biblickou předlohu Vulgaty, podle níž se odhaduje stáří Země na pouhých 6 tisíc let. Podávají o tom svědectví i četné geologické průzkumy, jako je např. rychlý vznik usazenin, rychlý postup eroze a důkaz, že zkameněliny také vznikly rychle.

Věda a víra to byl jeden pól jeho práce. Druhým pólem byla Ježíšova a Mariina zjevení a poselství, o kterých psal ve své publikaci MARIA a v jejich dodatcích. V závěru splývají dohromady ve skvělé syntéze Zvony nad Evropou. Zde otec přináší soubor současných vědeckých důkazů o neudržitelnosti evolucionistické ideologie, ať už ateistické či panteistické. Dnešní poznatky naopak prokazují, že do naší Země je vepsáno svědectví o platnosti křesťanského stvořitelského názoru, tak jak je doložen Biblií a zejména její knihou Genese. S ní jsou v souladu všechny geologické, archeologické a antropologické nálezy o prvním osídlení Země, spojeném s rozsáhlou egejskou katastrofou. V dalším jsou sledovány dějiny Izraele a křesťanských národů, a to zejména z hlediska jejich postupného eschatologického dovršování, odehrávajícího se ve znamení zápasu sil Dobra se silami Zla, který v nové době započal cyklem revolucí a který vrcholí právě dnes, v době uskutečňování globální světové vlády a posledních střetů,

po nichž mocenské síly „Pozemské obce“ budou definitivně poraženy a odklizeny, aby uvolnily místo k ustavení civilizace lásky.

Jak ve Vědě a víře, tak i ve Zvonech nad Evropou chtěl otec dokázat jen jedno jediné: ateismus i panteismus jsou nemyslitelné z jednoho prostého důvodu – svědectví o Bohu jako našem Stvořiteli je vepsáno do naší Země, jen je potřeba ho pozorně číst s otevřenými očima a srdcem naplněným vírou.

Otec studoval i náš národní program a zabýval se i českou otázkou, kterou pečlivě prostudoval a chtěl s ní seznámit i čtenáře. Sám vzpomíná:

„Po neblaze ukončeném roce 1968 jsem se začal hlouběji zamýšlet nad tím, čemu se říká Česká otázka po 60 letech. Byla to pro mne v první řadě otázka Husa a husitství. Po zkušenostech roku 68 jsem chtěl tato témata přehodnotit, vidět novými, poučenějšíma očima.

Chtěl jsem vidět Husa jako národního hrdinu, jehož program pravdy nám pomůže přežít po všech nedávných politických katastrofách. Sehnal jsem si o Husovi a husitství všechny dostupné knihy včetně Dějin národu českého od Palackého a začal studovat.

Ale čeho jsem se nenadál! Už po povrchním přečtení katolíka Sedláka jsem viděl, že věci budou asi komplikovanější, než jak nám byly národním obrozením posléze Masarykem a ideology 1. republiky a konečně ideology komunistickými předkládány. Všechno jsem ve skutečnosti začal vidět jinak.“

I o tomto tématu se otec rozepisuje ve svých Zvonech nad Evropou. Zdůrazňuje, že právě světová revoluce začala v Čechách: „Husitská revoluce je pravdivý a děsný předobraz všech budoucích revolucí onoho velikého očistného cyklu, na jehož konci svět dnes stojí.“

Otec naše národní poslání nevidí v Husovi a v jeho pro náš národ neblahých revolucích, ani v Komenském, kteří hlásali odklon od Říma, ale v navázání na cyrilometodějskou a svato-václavskou tradici. Zvony nad Evropou ukazují směr, kterým se

Evropa musí vydat, má-li být znovu vystavěna na křesťanských základech.

*Svatý Václave,
slavný Boží mučedníku,
kníže a patrone naší země,
náš velký nebeský přímlovce,
rozpomeň se na své dědictví,
na svou a naši českou zem,
vyžeň z ní všechny
přítvržence Satanovy
a pros za nás Boha,
aby nám odpustil, nás očistil
a duchovně povznesl
a v čele s Tebou
vedl do Svého Království
lásky, pokoje a spravedlnosti.*
(fp)

7. VELKÁ DÍLA MALÝCH DUŠÍ

Jak vznikl Nebeklíč

Mou nejmilejší duchovní četbou bylo Tomáše Kempenského Následování Krista; četl jsem ho ve francouzském vydání Bardetově, vracejícím se k autentickým původním textům bez úprav.

Některé pasáže těchto naučení mě uchvacovaly, převážná většina knihy mi však nic neříkala, byla pro mne mrtvou literou, neboť se týkala naučení pro život v klášteře, v uzavření před vnějším životem. Toužil jsem po něčem, co by bylo životné i pro nás, lidi 21. století, žijící, ať chceme či nechceme, ve světě.

Posléze jsem našel...

Při překládání textů mariánských poselství pro knihu, která později vyšla pod názvem MARIA..., mě hluboce zaujalo

mnoho hlubokých a krásných Mariiných i Ježíšových výroků v nich obsažených. Tyto opravdové duchovní skvosty jsem si začal vypisovat zvlášť na kartičky; některé jsem si ponechával na stole, abych je měl stále na očích, ostatní jsem prozatím ukládal do zvláštní slohy bez zvláštního úmyslu, co s nimi v budoucnosti učiním. Zprvu to byly hlavně citáty z poselství z Kérizinenu, Amsterodamu, San Damiana. Byly to jen samé kratičké výroky a myslel jsem, že budou sloužit jen mně, k mému poučení a duchovnímu růstu. Ale pak jsem přišel na to, že by to byla škoda, že se z nich může poučovat víc lidí. Kartiček však vůčihledně přibývalo, obzvláště tehdy, kdy jsem začal důkladněji pročítat díla různých omilostněných duší, z nichž první byla Marie Latastová, Josefa Ménéndezová a sestra Faustyna.

Když jsem se jednou kartičkami probíral a pročítal je, napadlo mi, že by se daly obsahově uspořádat podle určitého sledu – od konverze k postupnému prohlubování duchovního života a že by asi bylo vhodné je vždy proložit i některými nekonvenčně pojatými modlitbami, které tyto omilostněné duše také přinášely.

Po přepisu takto uspořádaných citátů do volného, ale duchovně se gradujícího a stále náročnějšího pásma vznikl útlý sešit A4 formátu, byl však dosud bez názvu.

V barokní době vznikaly různé české „knížky modlící“, „Štěpné zahrady“, slavný Bažanův kancionál „Slavíček rajský“, ale i „Nebeklčie“. Exemplář z roku 1825 mám ve své knihovně, je samozřejmě tištěn švabachem – a co je na něm pozoruhodného, jeho listy jsou silně ohmatány. Můj Nebeklč byl tedy knížkou, která byla zřejmě denně používána.

Krásné staré české slovo Nebeklč se mi velice zalíbilo, vždyť vyjadřuje přesně to, oč obsahově v takových knížkách šlo: připravovat nás pro Nebe.

Výroky, které jsem já sestavil, obsahově převážně byly čerpány z mariánských poselství; ostatně Svátá Panna je náš vůdkyně v tomto závěrečném boji proti silám Zla, a nejen vůdkyně, ale i rádkyně a něžnou maminkou. A tak docela mimoděky vznikl

Mariin nebeklšč. Rychle se vžil a dnes je to vyhledávaná knížka duchovních naučení.

Původní vydání bylo ještě samizdatové a samozřejmě je vázal do bílého kartonu pan Vojta z Dvořákovy ulice.

Malé duše

Mým prvním velkým objevem byla Marie Latastová, francouzská omilostněná duše první poloviny 19. století, zesnuvší ve svých 33 letech.

Dostal jsem se k ní zásluhou svého francouzského přítele pana Guy Le Rumeura, který mi čas od času posílal starší knihy náboženské tematiky. Neúplné vydání Marie Latastové z roku 1862 našel někde na půdě a poslal mi je s podotknutím, že by mě to mohlo zajímat. To bylo ještě v polovině osmdesátých let.

Salát jsem oprášil a uspořádal a jeho asi 400 stran (bez počátku, počínaje 9. knihou a s dopisy) a od jeho četby jsem se neodtrhl, dokud jsem nebyl u konce. Dosud nikdy jsem se s něčím takovým nesetkal.

Samozřejmě že jsem měl za sebou už všechnu důležitou duchovní a mystickou literaturu – středověkou i barokní, sv. Jana z Kříže, sv. Terezu z Avily, sv. Františka Saleského atd. Znal jsem i hlavní teologické spisy – Sumu sv. Tomáše Akvinského i O Boží obci sv. Augustina.

Zde jsem se setkal s něčím novým. Byla to teologická suma s četnými duchovními naučeními, vše živé, jednoduché a vysvětlované krásným snadno pochopitelným slovem.

Toto dílo diktoval 18leté pasačce Marii na pastvě sám Ježíš Kristus, ona jeho slova zachycovala do sešitu, sedíc přitom na mezi. Doma jí zápis opravoval pan farář, který bezprostředně uvěřil, že se jedná o Ježíšova slova, a tedy o nadpřirozené vedení pasačky, která sotva uměla víc než číst a psát.

Vydání se ujali jezuité, kteří tuto teologickou sumu uspořádali podle tehdejších teologických zvyklostí.

Mou první reakcí bylo, že s těmito skvosty musím co nejdříve seznámit české čtenáře. Samozřejmě jsem se neodvážil pustit do

překladu celého díla, jehož poslední vydání jsem si z r. 1974 opatřil, a tak jsem prozatím přeložil několik vybraných úryvků (např. o darech Ducha Svatého) do Nebekliče.

Ostatně záhy jsem měl být tímto druhem duchovní literatury doslova zasypán, takže jsem nevěděl, co mám dělat dřív, obzvláště když začala přicházet i Maria Valtorta.

Měl jsem před sebou jakoby 2 řady závažných publikací – jedny se týkaly přímo mariánských zjevení, druhé byly spisy různých omilostněných duší, často také obsahující i prorocká poselství. Tato úžasně bohatá literatura mě zcela pohlcovala a vůbec jsem už netoužil – já, velký čtenář od dětských let – vracet se k profánní literatuře, ani k běžné literatuře náboženské. Chtěl jsem tuto nedohlednou krajinu úžasných hodnot zhruba zmapovat – ukázkami, výbory, protože na ucelené překlady a systematickou vydavatelskou činnost, jak to např. dělá dodnes pan André Castella ve svém nakladatelství Parvis, jsem nemohl v našich skromných podmínkách ani pomyslet. Věřil jsem, že se toho ujmou jiní nakladatelé. Neujali, a tak dodnes tyto tituly většinou na knižním trhu neexistují, knihkupectví jsou zaplavena náboženskou škvárou, často heretickou.

Druhou takovou výjimečnou duší, se kterou jsem se seznámil ještě v době komunismu, byla Josefa Menéndezová (1890–1923). Kniha *Un Appel a l'Amour* – Výzva k lásce, na svých více jak 600 stranách zahrnující jak nejdůležitější okamžiky jejího života, zejména její duševní stavy, tak Ježíšovy promluvy k ní vyšla v roce 1938 a v roce 1989 dosáhla jen ve Francii 117 tisíc exemplářů, nepočítaje v to několik set tisíc sešitků a výbory Poselství, a to všechno v 15 jazycích. Knihu doporučil sám kardinál Pacelli, budoucí papež Pius XII.

Vybral jsem aspoň několik citátů pro Nebeklič, a to hlavně do jeho první stati – o obrácení a Ježíšově volání k hřešící a vzdálené duši a několik modliteb. Vrátil jsem se k ní malým medailonkem v publikaci *Peklo* existuje, kde jsem citoval svědectví o tom, jak byla v letech 1921–22 vystavena neustálým démonovým útokům. Ježíš dokonce přivolil, aby byla zavléčena do pekla a tam

prožívala hrůzné stavy opuštěnosti a života bez lásky, ale ani v této situaci ji neopustil, ale naopak ji povzbuzoval k boji, který se změnil ve velkolepý zápas Lásky s Nenávistí, Boha se Satanem, ve kterém s pomocí Boží nad Satanem zvítězila slabá žena, což je v jejím životopise bohatě svědecky dokumentováno.

Poté, co se otec seznámil s malými dušemi jako je např. Marie Latastová, sestra Faustyna, Markéta z Belgie, Marie Sévrayová, Lucie z Francie, Josefa Menendezová, Markéta Alacoque, Marie des Vallées, Tereza Musco, Consolata Betronová, Anička Tomanová, Anežka Kněževská, psal často o duších – obětech, které své utrpení odevzdávají Bohu za spásu světa. Když se obeznámil s jejich životy, často poznamenanými nemocmi, chudobou a odstrčeností, začal o nich podrobně psát. Pochopil, že právě prostřednictvím těchto duší je Bůh milosrdný vůči dnešnímu světu před úderem své spravedlnosti a ukazuje nám svůj eschatologický záměr a připravuje nás na svůj druhý příchod ve slávě.

Proto otec považoval za důležité tyto duše českým čtenářům přiblížit, především na stránkách svých novin.

Zvláště za pozornost stojí jeho vztah k české omilostněné duši Aničce Tomanové (8. 11. 1907 – 29. 3. 1957), která se narodila téměř před sto lety a od její smrti uplyne 50 let. Do té doby byla naší veřejnosti téměř neznámá, zářila jen vskrytu a tichosti, veřejností nepoznána a neuctívána, obklopena jen malým hloučkem nejvěrnějších. A zatímco v cizině se o takových ženách po jejich smrti píšou tlusté knihy, u nás se na Aničku docela zapomnělo. A přece to byla nemocná žena, upoutaná na lůžko, stigmatizovaná duše, která se modlila za nás a náš národ.

Otec si tolik přál napsat o Aničce více. Nepodařilo se mu však získat zápisky, které si Anička vedla, a kde byla zachycena slova, která jí Bůh svěřoval, a tak této malé „chudobce“ věnoval alespoň krátký medailon na zadní straně novin, ze kterých citujeme. Po její smrti, kdy se uvažovalo o zahájení procesu blahořečení, byla tato dokumentace podstoupena dominikánům, a tak je veřejnosti nepřístupná.

Pro otce byla Anička vzorem statečné ženy, která své utrpení nabídla za obrácení hříšníků. Byla vzorem dokonalé odevzdání Bohu jako smírná duše a jistě svým příkladem povzbudí i ostatní nemocné a trpící.

Zemřela ve vůni svatosti „v době bílých květů prvního jara“, jak si sama předpověděla.

„Bože, chváíme Tebe...“ Toto Te Deum, které se nadšeně zpívalo při Aniččině pohřbu, kde bylo přítomno 16 kněží a pohřební řeč pronesl sám kanovník Antonín Stráž, kež společně s ní zpíváme Bohu jako poděkování za to, že našemu národu dal takovou omilostněnou duši, jež je naším velkým národním bohatstvím. Nezapomeňme na ni! Jak o ní otec píše ve svých novinách: „Byla hostí Beránkovou, nic víc a nic méně. Mezi námi žil anděl a nevěděli jsme o tom.“

8. VALTORTA A POÉMA O BOHU ČLOVĚKU

Jak si otec opatřil dílo Marie Valtorty? Sám o tom píše:

Z reklamních letáček nakladatelství Parvis jsem se v roce 1987 dověděl, že bylo do francouzštiny přeloženo a vydáno velké dílo Marie Valtorty – desetisvazková Poéma o Bohu Člověku. Nic bližšího na letáčkách uvedeno nebylo, nicméně mě toto dílo na první pohled zaujalo, a tak jsem začal přemýšlet, jak si ho aspoň zčásti opatřit. Celých 10 svazků dostat do Československa se mi jevilo jako zcela nepravděpodobné, vždyť jsem zápasil i s tím, že jsem občas psal svým známým o jednotlivý svazček.

Samozřejmě mi všichni poslali všechno zdarma, protože pro drobného soukromníka v socialismu neexistovala cesta, jak si nějaký titul – a ještě ke všemu suspektní – v cizině zakoupit. 1. díl jsem dostal ze švýcarské nadace Wintethura 8. 3. 1988.

Někdy v roce 1987 jsem v kterémsi záslce z ciziny našel letáček s inzerátem na dílo Marie Valtorty. O Valtortě jsem tehdy vůbec nic nevěděl, ale nezávazně jsem si její dílo objednal.

Po čase mi přišel 1. díl s dopisem, ve kterém mi z nadace oznámili, že mi budou postupně po jednom svazku dílo Marie Valtorty posílat, ale že vždy mám potvrdit příjem obdrženého svazku a požádat o poslání dalšího dílu. Učinil jsem tak. Toto opatření bylo velmi moudré. Cenzura totiž takové knihy zpravidla zabavovala, a tak jsem téměř o každý díl musel psát dvakrát, než konečně přišel. Nejvíc trampot bylo s posledním svazkem, který byl poslán dvakrát, aniž jsem ho obdržel. Nakonec přišel v obrovském poštovním pytli s provokativním nápisem „Náboženská literatura“.

Těch 10 svazků mi tímto způsobem posílali víc než rok. Na prvním svazku mám poznačeno datum 8.3. 1988, na desátém 8.4. 1989. Každý svazek jsem zhltnul jedním dechem a už netrpělivě čekal, kdy přijde další.

Dílo mě doslova omračovalo. S ničím takovým jsem se dosud nesetkal – a to musím říci výslovně, že jsem od dětství velkým čtenářem – a že ve světové literatuře pro mne není mnoho tajemství.

Co mě omračovalo? Především to, že na první pohled je poznat, že jsou to knihy inspirované.

Zadruhé koncepce a rozvrh celé skladby je neobyčejně dramatická a složitá.

Zatřetí stylistika je úžasná. Valtorta je opravdový mistr slova.

Začtvrté udržuje se nadhled nad událostmi. Člověk by nenašel správné a mravně účinné rozuzlení nesčetných dějů a situací, které někdy byly velmi složité, pro Ježíše až neúnosně zamotané, ale jám vždy s nadhledem řešené.

Vždy v souhlase s evangelií.

Na rozdíl od některých jiných omilostněných duší, Maria Valtorta byla pro otce důležitým mezníkem. Zaujala ho tím, že se od ostatních zmiňovaných duší odlišovala svým intelektem a vzděláním. Byla ženou intelektuálně zformovanou a činnou. Ježíš jí nejen diktoval četné komentáře, ale dával jí především vidět scény ze svého pozemského života a života

své Božské Matky, které pak Maria Valtorta měla co nejvěrněji vylíčit. Pro takovou práci byl tedy literární talent nezbytnou podmínkou. Celých 5 tisíc tiskových stran Poémy je psáno ve stejném vysokém stylu velké literatury, která nikdy nepoklesne ani nezakolísá, Maria si ho nikdy nerozvrhuje a nesestavuje předběžný náčrt, ale rovnou píše jakoby jedním dechem hned načisto, bez oprav a pozdějších úprav. K napsanému textu se prostě nevrací, ani ho nečte. A k dovršení všeho, dílo dokonce nepíše v chronologickém pořádku, ale napřeskáčku! Něco takového by žádný známý velký spisovatel nedokázal.

O nadpřirozeném původu otce přesvědčilo obrovské množství dobových reálií, které Valtorta prostě nemohla znát.

Překládal nám z Valtorty o velkých svátcích, což bylo pro nás velkým duchovním zážitkem. Toto inspirované dílo ho okouzlo, bylo pro něho druhým Evangeliiem. Byl nadšen, protože se mu v celé kráse a velikosti znovu objevilo nejen Vykupitelské Boží dílo, ale i poslání Panny Marie jako Spoluvykupitelky. Byl šťasten, že si mohl tuto Poému opatřit, byť to nebylo jednoduché, a čerpal z ní poznání nejen o životě Pána Ježíše jako Evangelizátora, ale i jako Vykupitele. Když nabyl jistoty, že skutečným autorem je zde Ježíš a Valtorta jeho poslušným, byť dobře vyškoleným nástrojem, rozhodl se, že je nezbytné, aby tuto Poému poznali i čeští čtenáři. A protože neměl prostředky ani možnosti k tomu, aby dílo vydal celé, rozhodl se, když se toho neujali jiní, že českým čtenářům Valtortu přiblíží alespoň výběrem, a tak vznikl Život Pána Ježíše a Život Panny Marie. Snažil se vybrat nejkrásnější pasáže z Valtorty, a to se mu skutečně podařilo. Tyto knihy měly a dosud mají největší úspěch, získaly si srdce čtenářů a stále je o ně zájem. Důležité Ježíšovy komentáře otec přeložil jako čtení z Marie Valtorty a najdete je na stránkách jeho novin Na konci časů. Takto tedy díky své jazykové vybavenosti po sobě zanechal opravdová díla, která jsou duchovními perlami ve světové literatuře.

9. PAPEŽ KONCE ČASŮ

Pro otce znamenal papež Jan Pavel II. velmi mnoho. Oba měli podobný náhled na svět, zvláště ve věcech eschatologie. Vyplývá to z výroku Jana Pavla II., který vyslovil právě u nás při návštěvě naší vlasti, kdy prohlásil: „Křesťan si má být vědom, že je osobně povolán k budování stále spravedlivější a více bratrské společnosti na zemi, v očekávání toho, že budou nastolena »nová nebesa« a »nová země«, (Petr 3,13. Zj. 21,1), které Bůh připravuje pro své vyvolené.“ Otec si u papeže velice cenil, že tyto hluboké myšlenky vyjádřil právě v naší zemi. Měl ho velice rád a sdílel s ním i lásku k Panně Marii, které oba zasvětili svůj život a svá díla. Otec upozorňoval i na to, že papež mnoho mluvil o Panně Marii jako Spoluvykupitelce, a tak svět připravoval na vyhlášení tohoto posledního mariánského dogmatu. Maria více než jindy vystupuje právě nyní jako Spoluvykupitelka, jak o tom otec píše v prvním čísle svých novin. A skutečně dnes, kdy dochází k velikému ochladnutí ve víře, je nám díky Janu Pavlu II. osvětleno Mariino Spoluvykupitelské poslání, které vyplývá i z naší vážné doby třetího tisíciletí.

Otec sledoval s láskou všechny papežovy kroky. Snad nejvíce obdivoval jeho krásnou encykliku „Evangelium Života“. Přeložil z ní do svého časopisu Na konci časů několik důležitých pasáží. Proč ho tolik zaujala? Je to proto, že zde papež vyslovuje základní pravdy o lidském životě ve všech formách – od jeho početí až po ukončení. Dnešní doba je zaměřena kulturou smrti proti lidskému životu, který pro ni nic neznamenal, není pro ni Božím darem, k němuž máme mít úctu. Obdivoval papeže, že ve své encyklice Evangelium Života tento život brání.

Stejně jako Jan Pavel II., který světil Evangelium Života právě mládeži, aby ho nesla dále a odevzdala jej Bohu, od něhož život obdržela, i otec toužil, aby si mladí lidé tyto myšlenky osvojili a žili jimi.

Otce také velmi zaujalo, že papež, ač Polák, si dokázal cenit i našeho Velehradu, což je patrné z jeho promluvy při návštěvě tohoto památného místa:

„Velehrad, pradávné srdce Velkomoravské říše... Odtud Cyril a Metoděj zahájili svou apoštolskou misií mezi Slovy... Zde jsou naše kořeny.“

„Úhelný kámen evropské jednoty nalézáme také zde: na Velehradě. Nejen Monte Cassino, odkud svatý Benedikt budoval Evropu latinskou. Také zde – na Velehradě, kde soluňští bratři natrvalo vstřípili do dějin Evropy tradici řeckou a byzantskou. Ty dva obrovské vklady, obě tradice, byť jsou odlišné, patří k sobě. Společně tvoří křesťanskou Evropu – někdejší i současnou... Svědectví, které přinesli našim předkům do slovanské země, je svědectvím církve nerozdělené – jedné, svaté, obecné a apoštolské. Oni, Řekové, hledali rovněž v Římě podporu a potvrzení své misie. V naší době rozdělení Evropy, v době rozdělení církve, jejich svědectví znamená výzvu k jednotě...“

Otec tyto výroky domýšlí až do konce: „Jsme-li mostem, pak jsme místem vzájemného přecházení, setkávání. Jsme prostředníky. Právě v tom je naše velké národní poslání. Být místem duchovního setkání a sjednocení národů, a to především slovanských národů střední a východní Evropy a Balkánu. Být duchovním Velehradem, který bude v první řadě duchovním spojením Čechů, Slováků a Poláků.“

Otec viděl, že papež drží svět v duchovní jednotě, že při svých cestách se snažil stmelovat národy, vyjadřuje jejich národní poslání, jak to učinil i u nás.

Hodně o papeži mluvil a přibližoval ho lidem ve svém díle. Vážil si papežova osobního přínosu. Vážil si ho i jako úžasné vzdělaného člověka, který své vzdělání uplatnil při svých apoštolských cestách. Svou lásku ke Svatému Otci jsme vzájemně vyjádřili na Svatém Kopečku, kdy jsme nadšeně volali: „Otče, Svatý Kopeček, plný je tvých oveček. Máme tě rádi.“ A Svatý Otec připojil: „Já vás mám také rád.“ A jak společně vzpomínáme, z tohoto milého setkání „mladých oveček“, jak nás papež nazval,

máme dodnes velikou radost, kterou spolu s námi mladými sdílel i náš tatínek.

Několikrát jsme osobně prožívali papežovu přítomnost nejen v Čechách a na Moravě, ale i na Slovensku a v Polsku. Obdiv k papežovým myšlenkám o lidské svobodě, mezilidských vztazích, hodnotě lidského života, rodině otec vyjádřil ve svých novinách, kde čtenáře seznámil s papežovou návštěvou Polska v r. 1997, která nesla moto: Kristus včera, dnes a navěky.

Nejhlubší zážitky měl však otec z Velehradu, kde jsme papeže nadšeně vítali bílými a žlutými kvítky, kterými jsme ho pozdravovali a když Levoča – slovenská mariánská hora hostila vznešeného poutníka, poznamenal při nástupu Svatého Otce do letadla: „Kdyby měl Ježíš ve své době k dispozici tyto moderní prostředky, evangelizoval by zrovna tak.“

Velehrad – Levoča – Svatý Kopeček – krásné vzpomínky na tak vzácného hosta, který nás tolik tolik miloval a vyzval nás:

„Navraťme se ke kořenům. Otevřme dveře své země Kristovi. Nebojme se.“

„Na Golgotě jsou přítomny všechny národy, které jsou určeny ke spáse... Prostřednictvím sv. Ludmily, sv. Václava a sv. Vojtěcha se i český národ podílel na vykoupení.“

A otec shrnuje: „Národy tedy budou základními stavebními kameny civilizace lásky. Nezaniknou a nerozpustí se v jakési nadspolečnosti celosvětové politické vlády či nadvlády, neboť jsou Bohem povolány k tomu, aby přispěly k rozmanitosti v jednotě.“

Čím bychom byli bez národní kultury? A čím by byla Evropa bez národních kultur? Osobitý a kulturní přínos našeho národa je právě oním hlasem ve velkolepém koncertu všech národů, pro který si ho Bůh vyvolil, dal mu křesťanské základy a vedl ho napříč dějinami až do našich současných chvil.

Tento osobitý přínos je třeba zbavit všeho záporného, destruktivního a očistit ho od všech příliš pozemských nánosů, záměrů a projektů a povznést ho k Boží oslavě.

Bůh čeká i na český oslavný hymnus. Pracujme na něm. Hle, práce pro mladou generaci!“

„Stál-li český národ , zastoupen svými mučedníky, tehdy také na Golgotě, je to záruka, ba přísaha, vzájemná smlouva s Bohem oboustranně potvrzená krví, že jako národ vytrvá, přetrvá a očisťen vstoupí do civilizace lásky...“

10. ZŮSTAT BÁSNÍKEM

Zůstat básníkem, to si otec přál celý život, navzdory těžkým okolnostem komunistického režimu.

Zůstat básníkem, aby získal celkový pohled na svět, vizi jeho budoucnosti.

Zůstat básníkem, aby pochopil smysl dějin a lidské existence, poslání člověka ve světě, svět v člověku.

Zůstat básníkem, aby rozuměl smyslu národních dějin.

Zůstat básníkem, aby osvětlil smysl vědy ve vztahu k víře.

Zůstat básníkem, aby vyjádřil ve své Civilizaci lásky, že stvořením viditelného a hmatatelného světa vystoupil Bůh z řádu čiré abstrakce do konkrétna: hmotný svět je novou polohou jeho Tvorby – jejím úžasným obohacením o tvárně výrazové prostředky, jejichž vrcholným projevem je krása.

Zůstat básníkem pro krásu, protože pro ni Bůh stvořil konkrétní svět a člověka nadal schopností ji spoluvytvářet, a tak pokračovat v jeho Tvorbě a jejím prostřednictvím ke své oslavě, a to zcela jedinečným, dosud neobvyklým a jinak neuskutečnitelným způsobem.

Zůstat básníkem, protože právě takto je člověk obdařen prostředky, kterými andělé obdařeni nejsou, a to právě proto, že všechny jejich duchovní vlastnosti zůstávají na úrovni abstrakce.

Zůstat básníkem, protože jedině člověk je schopen plně rozvinout a uplatnit normy krásy a o ni obohatit oslavu Trojjediného Boha.

Zůstat básníkem, protože původním povoláním člověka je být množivatelem krásy, oslavy, lásky... Hmotný svět tak měl být

zprůhledňován, zaměřen jen na své základní poslání – být nositelem krásy. K tomu tedy otec dospěl, to bylo jeho poznání.

Svůj básnický přístup ke světu vyjádřil v jednom ze svých úvodníků; táže se: „Co je to krása?“

Staří Řekové v ní viděli největší dokonalost; ideál krásy jim zastupovala žena-bohyně, tak jak snad nejlépe její typ stvořil slavný sochař Praxiteles. Řeční filozofové šli ještě dále: Pro Platona krásné je současně i pravdivé. Tedy krása musí být pravdivá a pravda krásná.

Praxiteles i Platon byli jen pohané, a proto jejich vidění věcí bylo omezené. Teprve křesťané kráse přidali její třetí – neméně důležitý rozměr: dobro, a tedy čistotu bez hříchu, neposkvrněnost. Tak můžeme říci, že pravdivá krása musí být čistá, neposkvrněná.

Všechna stvořená dokonalost je shrnuta ve Svaté Panně. To ona je květem stvoření, nejkrásnějším ze všech stvořených květů světa. Lilií všech lilií, Boží růžovou zahradou, vinicí zlatých plodů. Otec si dobře uvědomoval, že vidět svět povznášejičima očima je básníkovy poslání. Proto konstatuje:

„Už dávno nedovedeme naslouchat básníkům. A přece právě oni – a nemusí to být zrovna starozákonní proroci – jsou citlivými hlasy doby, někdy i výstražnými výkřiky, které však většinou nikdo neposlouchá a jejich varování si nebere k srdci.“

Ztotožňuje se s českým básníkem Kamilem Bednářem, který na samém začátku druhé světové války volá a sám odpovídá:

*„Kam's mne to zasadil Bože!
Do středu hořkosti,
kde každý o sebe jen dbá
a meče Tvého tolik potřeba,
ó Bože?...
Teď ještě smiluj se,
jedenkrát ještě smiluj se,
já přece nikdy nezradil Tě zúplna.“*

Otec cítil, že nás Bůh zasadil do naší vlasti, abychom ji zúrodňovali svou osobní obětí, a jako básník nás k tomu vyzývá ve svém prologu básnické sbírky Volám Vás, bratři:

„Volám Vás, bratři!

At' právě spěcháte po rušných bulvárech, at' bloudíte v zapadlých uličkách, at' v nádražní hale čekáte na odjezd, at' docela sami se touláte po horských hřebenech!

Volám vás, bratři!

At' se právě bijete na všech zápasistích světa, at' vámi sebevíc zmltá nenasytná touha žít a ze života co nejvíce mlt, at' nepokoj ve své duši přehlušujete alkoholem a drogami!

Volám vás, bratři!

At' patříte k mocným tohoto světa, at' vás pronásleduje jejich zloba, nenávisť a opovržení, at' vás obdivuje nadšený dav, at' opuštění umíráte v sirém nemocničním pokoji!

Volám vás, bratři!

At' v této chvíli jste kdekoli v této zemi, ustaňte konečně v horečném chvatu! Zastavte se, ztište se, pozvedněte hlavu k nebesům!

Bratři!

At' právě v této chvíli jsme kdekoli, pro Boha jsme přece PŘÁVĚ ZDE!“

Ve své básni Vstříc nám ukazuje potřebu stát se „srdcem zvonu Božího“ a odpovědět na volání Nebes:

*Živote lásko, živote vítro, živote zázraku,
v tobě spočíváme svou ryzí touhou po milování,
v tobě spočíváme svou vůlí k cestě nahoru,
v tobě jsme,
jsme už teď,
plni, zázrační, uskutečňovaní,
my, naděje vesmíru,
naděje v rukou Božích,
vždyť pohledte, jak o ten kov se kdekdo jádřavě
rozeznívá jako zvon!*

*Zvon!
A my?
My, jeho srdce?
Srdce zvonu Božího?*

Poté, co otec uvěřil, že nás Bůh stvořil pro krásu, pravdu, spravedlnost, bylo jeho jediným přáním a smyslem života touha po dovršení dějin. Kladl důraz na krásu, duchovno. Zaměřoval se na duchovno z pohledu básníka. Ze své pozice dává stranou ekonomické důvody, bere svět z idealistického pohledu. Toužil se rozletět k Božským obzorům, a i když mu za komunismu polámali křídla, přesto tuto dobu krásně vystihl těmito verši:

*Tehdy nám namlouvali,
že kdejaká krása
smí obouvat
střevíček Popelčin.
Ale ty,
útlboký nárte krásy, pravdy,
spravedlnosti,
kráčíš bos
jen s opršalým rancem
chudoby
a sám, bez prince,
tančíš pod okny zšěrelého
opuštěného sálu.*

Chtěl, abychom všichni hledali pravdivou krásu v Boží Tvorbě a odevzdávali ji Bohu jako krásný koncert dobrých děl.

Jako básník napsal za všechny Boží děti v našem národě hold Panně Marii:

Hold Naší Paní

*Kdybychom všechny krásy světa
zklenuli v jediný mohutný chrám,
bylo by to málo před Tebou.
Kdybychom ze všech růží země
k tomu uvíli věnec nejjemnějších vůní,
nebylo by to před Tebou téměř nic.
Ale necháme-li o tobě ve svém srdci vzkličít
docela tichou píseň beze slov a bez nápěvu,
hebkou jako ranní opar nad loukami v červenci,
ale staneme-li před Tebou v užaslé pokoře
jak pouhá snítka prachu na zápraží Tvého domu,
ale vztáhneme-li k Tobě své prázdné dlaně,
plné jen touhy rozdávat,
Naše Paní, krásná, líbezná,
jarní květe našich mladistvých snů
o vznešeném čistém světě,
snad právě tehdy se nad námi skloníš
jak nad malými školáky života
a láskyplně přijmeš náš nesmělý hold.*

A jako básník svěřil svou vlast do rukou Boha Stvořitele všech věcí:

Hymnus na Nový svět

*A potom se Země opět uklidní,
temnoty se rozptýlí
a slunce opět zazáří
a v jeho křišťálově jasném světle
všechno bude opět čisté a hebké,
krásné a tiché jako kdysi na počátku.*

*To bude chvíle počestí Nového světa,
chvíle plná nadšení,
kdy všichni spravedliví budou volat:
– Zvítězili jsme, zvítězili!
To bude chvíle velké obnovy všech věcí,
nových nebes a nové země,
nejslavnější chvíle lidských dějin:
Chvíle smíření všech lidí na světě,
chvíle velkého smíření s Bohem,
chvíle slavného Kristova druhého příchodu.
Nesčetné zástupy budou v nadšení zpívat
hymnus pokoje, lásky a bratrství,
hymnus, jehož slova
v touze tajemného očekávání
skládala lidská pokolení
po celá tisíciletí.
Konečně se vyplní slova proroků
a meče budou překovány v radlice,
člověk se stane Božím obrazem
a divá zvěř k němu bude pokojně přicházet
a olizovat jeho dlaně,
které se už nikdy nesevrou v pěst.*

11. TIŠE, UŽ JE ČAS

To, že se otec snažil zůstat básníkem nalezlo své vyvrcholení v tom, že objevil dílo omilostněné duše Lucie z Francie. Byla to pro něho nádherná duchovní poezie, kdy nás samotný Ježíš svými slovy, která paní Lucii svěřoval, připravuje na dovršení lidských dějin. Tam se splnil otcův sen zůstat básníkem, poté, co přečetl tuto krásnou spiritualitu a seznámil s ní i české čtenáře.

Co ho okouzlo při četbě tohoto hluboce procítěného duchovního díla sestávajícího z útlych knížek: „Velké poselství

kříže“ (1991), Přijď, Duchu Svátý“ (1992 – podstatné úryvky viz otcovu publikaci Ježíšovo a Mariino Srdce), „Žítím“ (1993), „Abba, Otče“ (1994), Maria, příčina naší radosti“ (1996), „Dovršené Boží Dílo (1998). Bylo to jedno jediné: hluboká duchovní příprava na příchod Kristovy vlády, kdy je zapotřebí vnitřního usebrání v tichu, ve kterém nás Duch Svátý připraví na Boží Království, aby nás mohl okřesat, vybrousit podle Božího přání. To takto připravil svou poselkyni paní Lucii z Francie, vdanou ženu, matku tří dětí, která ačkoli byla vychována hluboce křesťansky, později ve víře zvlažněla, ale přesto, když ji Bůh oslovil, stala se jeho poslušným nástrojem.

Vzpomínám, jak jsme tuto krásnou duchovní poezii společně četli v koberečích mateřídoušky na Donovalech a Luciino dílo nám připadalo jako opravdová mateřská douška Nebes, která se nad námi skláněla, a my si přáli jen jediné, aby nás nikdy neopustila. A tak tyto společné chvíle byly podnětem k tomu, abychom pro české čtenáře přeložili výbor z Dovršeného Božího Díla, připravující nás bezprostředně na to, že už brzo staneme na prahu Nového světa – Království lásky a že už „dělníků poslední hodiny“ bude tolik, že je nebude možno ani spočítat.

Tiše, už je čas počít Nového světa.

Chvilé hlubokého vnitřního usebrání před výstupem na Tábor. Je třeba však ještě projít Golgotou. To bude Dovršené Boží Dílo, až se všechno Tvorstvo navrátí ke svému Stvořiteli.

Cesta nekončí, cesta pokračuje vzhůru.

Pro malé duchovní povzbuzení tuto kratičkou kapitolu zakončíme otcovým básnickým překladem paní Lucie z Francie z jeho novin Na konci časů, kde volně seřadil úryvky z publikace „Abba, Otče“ z roku 1994:

Naslouchej, jak úpím!
Naslouchej, jak úpějí duše!
Naslouchej, jak úpí svět,
který už brzo bude bez hlasu.

Bude to velké Boží TICHŮ,
ticho tvorby...
ticho Ducha Svatého,
který sestoupí na Svět.

Z tohoto ticha se znovu zrodí život,
z tohoto ticha se zrodí Láska, Pokoj, Radost.
Pak přijde veselí zpěvu a radosti.
Radosti zachráněných, radosti Božích synů.

Úpění učiní místo tichu.
Svět zrodí jiný svět.
Všechno bude tichem, temnotou a zármutkem.
Jen kříž se bude tyčit nad světem,
v celém svém Světle.
Z ohně zůstane popel...
Z popele se zrodí oheň...
Z Kříže vystoupí nový oheň.
Tehdy se objeví Syn člověka,
ve slávě svého Otce.

Duše, připrav se na veliké ticho.
Na ticho, kde se bude ozývat Boží hlas.

Připrav se na toto ticho Lásky,
která se ustaví mezi Bohem a duší.
Na toto ticho, které prostoupí duši
a jež bude doprovázet jeho sestra: PRAVDA.
Na toto ticho, které člověku bude světlem,
pravdou a Boží láskou

Tehdy v tom tichu v sobě pocítíte,
jak bije Srdce vašeho Boha.
Uslyšíte v sobě, jak vás volá,
pocítíte, jak do vás vtéká jeho život.

V tomto velikém tichu,
které oznamuje vzkříšení,
vás zaplaví Duch-Svatý.
Pocítíte, jak spaluje,
ale současně i jak občerstvuje.
Bude to očištec,
kde se duše spatří v celé své pravdě.

Připrav se na toto ticho Lásky,
objevíš svého Boha,
a zjeví se ti krása duchovního života.

Ochutnáš nevýslovný božský pokoj,
pocítíš, jak do tebe vtéká pramen živé vody.
A pak už tě od těchto věcí
nikdo a nic nedokáže odvrátit.

Bůh přijde, zlomí překážky.
Otevře brány, spálí srdce.
Svět bude po tomto čase temnot oslněn,
svět bude v adoraci.

Očistím nečistého,
pyšného učiním pokorným,
sobec se stane velkodušným,
nenávistník se spatří
pokryt oděvem Lásky.

Povedu vás do kraje,
který oplývá mlékem a medem.
Pocítíte, jak se ve vás rozlévá Boží něha...
něha jeho přítomnosti.

Všichni mě spatří svým srdcem...
Ale jaký pohled pro mne budete mít?

Bude vaše čelo zářit láskou?
Anebo vaše srdce bude zmrazeno nenávistí?

Hle, mí synové – neboť vás už nazývám „syny“ –
Přicházím za vámi s rozevřenou náručí,
se srdcem naplněným Láskou.
Přicházím ve svém velkém milosrdenství,
abych dal rozpustit led,
objal vaše srdce,
a tak jste na mě všichni hleděli s láskou.

Mnozí budou mít pohled plný úzkosti,
pohled plný zoufalství,
ale věřte, mějte naději, důvěřujte.
Neodmítám toho, kdo ke mně volá.
Neodháním toho, kdo mě chce dosáhnout.

Jsem Naděje beznadějných,
Jsem Láska, Pravda,
nenaslouchejte otci lži,
Satanovi, tomu, kdo vás tlačí do beznaděje,
kdo vám namlouvá, že jste ztraceni...

Jsem Ten, který zachraňuje,
Jsem Spasitel.
Zatracuje se jen ten,
kdo se chce ze své vůle zatratit.

Mé děti, je hodina volby!
Nechť vaše ano je ano!
Nechť vaše ne je ne!

Když dávám kříž, pozvedám duši.
Tak je duše přenesena
do výsostných krajin.

Tam shora je její soud odlišný,
je svobodná, neboť osvobozena
od příliš lidských pohledů,
které ji drží v otroctví světa.

Zachováš-li si ducha pozvednutého
nad věcmi tohoto světa,
budeš nad všemi jeho malými ubohostmi.
Svět a jeho rozkladné bláto
se tě nedotknou.

Buďte ve světě,
ale prchejte před duchem světa.
Tento svět je zkažený
a jen hledá, jak by kazil.
Prchejte před vším, co je nečisté,
všechno, co vede k nečistotě.
Milujte čistotu, krásu, světlo,
hledejte svého Boha mezi vámi přítomného,
ale mezi vámi trpícího.
Vidíte, mí synové, podávám vám ruku,
nabízím vám své Srdce,
chci vás pozvednout
nad tento příkop s hady,
jakým se stala země;
pospěšte si, mí synové.

Čas je spočítán až ke dni, kdy řeknu:
„Už není čas, hle, nadešla Boží hodina!“

A řeknu: „Kde jsou mí synové?
Kde jsou děti mého kříže,
ti, kteří jsou utváření mým tělem
a mou krví?“

A řeknu: „Kde jsou ti,
kteří uchopili ruku, již jsem jim podával.
Kde jsou ti, kteří mě následovali,
naslouchali mi a milovali mě?
Ti, kteří žehnali mému svatému jménu,
zpívali na mě chvalozpěvy
uprostřed příkopu s hady.
Ti, kteří v sobě mají Moudrost
a Pravdu mého Ducha Svatého...”

Tehdy se oni pozvednou,
na čele označení znamením kříže,
požehnaní mého Otce, a já je nazvu „Syny“,
neboť oni skutečně budou Božími syny.
Pozvednou se z tohoto příkopu s hady
a půjdou a budou hady drtit,
s očima pozvednutýma ke Světlu.
Má dcero, všude bude Pokoj, Láska, Radost.

Nebudu stále hovořit.
Přijde čas, kdy budete ponecháni o samotě,
beze světla, bez opory atd.
Tehdy právě musíte obstát,
držte se, „pozvednutí“
nad krveprolitím tohoto světa.
Tehdy bude třeba,
abyste uchopili křížek,
který vám vtisknu do vašeho srdce,
i onen velký Kříž Vykupitele,
který dopadne na svět.
Nehledejte, kdy ani jak,
žijte svatě
v očekávání dne mého velkého návratu.

Vezmi svůj kříž,
s láskou ho přitiskni na své srdce
a nabídni mi ho.
To on tě povede
do výšin mého Království.

12. PO DVANÁCTI LETECH

Otec nejen jako básník, ale i jako citlivý vzdělaný člověk, který pozorně sledoval průběh dějin, se dokázal podívat pravdě tváří v tvář a vyjádřit své stanovisko k současné situaci viděné poučenými očima z předešlých let komunistického režimu, i když to mnohdy nebylo jednoduché, a proto po předchozích básnických kapitolách následuje kapitola závěrečná, která je autentickým, nekompromisním a poměrně tvrdým rozbořem společenských, politických a duchovních otázek.

To první léto po roce 1989 se zdálo být přípravou na třetí světovou válku: Bush starší rozpoutal konflikt na Balkáně a současně i v Perském zálivu; 2 velká ohniska, která hrozila, že přerostou ve světový konflikt. Současně Panna Maria na Litmanové varovala: „Boží návštěva je blízko“ a hovořila o svém zármutku z konfliktu v Perském zálivu, kde se podle ní zatracuje tolik lidí.

V Perském zálivu vše bylo připraveno k rozdmýchání velkého konfliktu, jenomže Irák nerozšířil válku na Izrael. A tak tento konflikt musel být předčasně uzavřen.

Mezitím se v zemích bývalého východního bloku postupně etabloval konzumní přístup k životu a víra začala ustupovat do pozadí.

Vyprchávalo i původní nadšení mariánských ctitelů, a proto od roku 1995 jsme na to reagovali vydáváním dvouměsíčníku Na konci časů. Ale rok po roce jeho šířitelů ubývalo a jeho náklad musel být snižován.

Rok 2000 se stal rokem zásadního obratu: sliby dona Gobbiho zklamaly: Pán Ježíš nepřišel, Mariino Srdce nezvítězilo. Poslední ctitelé odpadli.

Je zvláštní, že ruku v ruce dva opačné tábory – globalisté i mariánští pracovníci jako by chtěli uspišovat situaci. Ale dnes vidíme, že zdaleka nebyla zralá.

Pod mariánskou standardou zůstali jen největší vytrvalci na jedné straně a naivní širitelé všeho možného na straně druhé.

Bylo třeba zcela změnit pojetí práce: přestali jsme proto vydávat Na konci časů a roku 2000 otevřeli nový dvouměsíčník Nové srdce.

Bylo třeba zhodnotit celou situaci a v širším společenském pohledu shledávat rozumné základy pro pokračování eschatologických myšlenek.

Byl to rok tvrdé práce: lidé toto nové stanovisko nechtěli přijímat, desítky zásilek se nám vracely, širitelé odmítali časopisy vůbec, anebo počet výtisků silně redukovali.

Na druhé straně bylo třeba vytvořit pozitivní hodnocení politické, hospodářské, duchovní situace v Evropě a ve světě. Museli jsme uvést celou plejádu nekonformně smýšlejících autorů hlavně z francouzské oblasti.

Bylo třeba ukázat, že globalistické snahy neúprosně postupují a rdousí stále více svobodný svět.

Globalistické snahy: právě ty jsou nejdůležitějším svědectvím o postupu k totalitní světové vládě, která vrcholí onou vládou Antikristovou.

Ale lidé u nás toto všechno nechtěli a dodnes nechtějí vidět.

Nicméně první 2 roky 21. století byly zásadně přehodnocovány a syntéza prezentována v publikaci Zvony nad Evropou. Tak byl eschatologický program opět definován, tentokrát na téměř výhradně rozumovém základě. Tak se pokusíme otevřít novou cestu, chytit „druhý dech“ a pokračovat k cíli, který se většinou mariánských ctitelů vytratil.

Ale to současně vyžaduje i změnu v širitelském zázemí – snažíme se oslovovat mladší vrstvy čtenářstva a spíše ateisty. To by měl být zdravý základ, který se stane jádrem snah o druhou evangelizaci v době očistných událostí.

Nutně tedy nastoupí nová generace, která však se bude opírat především o rozumové zdůvodnění duchovních hodnot Nového světa.

Bude to generace, která tento Nový svět sama postaví.

Tato generace musí však být připravena duchovně a ideově, má-li vést boj proti silám zla.

Musí být tedy nejprve duchovně probuzena z dnešního konzumního způsobu života i ateistického marasmu. Musí mít jasnou vizi světa, smyslu jeho dějin a jejich vyvrcholení.

Její myšlení musí být podobné myšlení prvních křesťanů, tj. základní věroučné maximy musí být plně žity.

První maxima: naprosté přesvědčení o posmrtné účasti v Kristově nebeském království.

Druhá maxima: boj o uskutečnění Kristova pozemského království s vynaložením všech sil.

Úkoly těchto let:

Především je třeba rehabilitovat, či chcete-li, rekonstruovat skutečnou katolickou víru, zbavit ji všech herezí a deviací a postavit ji na solidním eschatologickém základě.

Zadruhé je třeba ukázat, že doby neúprosně vrcholí a spějí ke koncům, které už byly dávno prorokovány.

Zatřetí je třeba vlévat novou naději obrácením pohledu vzhůru, jak to požaduje Ježíš po Lucii z Francie.

Je proto třeba zásadně změnit myšlení.

Je nutno očekávat výhradně řešení duchovní, ne hmotné. Hmotné bude dáno v souvislosti s uskutečněním řešení duchovního, jako jeho důsledek, ne příčina.

Za tu dobu 12 let naše generace zestárla, šířitelé jeden po druhém odpadají, ti nejstarší umírají a nikdo na jejich místo nenastupuje.

Zatímco situace neúprosně spěje ke svému finále, není téměř živáčka, kdo by na sebe dokázal převzít tento šířitelský úkol a stal se aspoň malým Mariiným apoštolem.

Právě v těchto chvílích se nacházíme a je to závažné.

Rok 2000 se nestal rokem přelomu, ale přece se jím stal, ale v jiném slova smyslu.

Jako by se začínalo znovu, v obtížné, daleko svízelnější situaci než v r. 1990, před 10 lety.

Je třeba všechno přehodnotit, eschatologickou koncepci zbavit naivit jimž jsme často jako mariánští citelé podléhali a postavit ji na rozumovém rozboru situace.

Proto jsem započal práci na Deníku 12 let mého života od pádu komunismu v mých 58 letech do mých sedmdesátin – do roku 2002.

Dvanáct let svobodného vyjadřování, názorově nezávislého.

Sám jsem si všechno vydával, a tak žádný vnější lidský zásah nic nedeformoval.

Na přesnosti a přesných datech mi nezáleží. Chci spíše evokovat tehdejší atmosféry, samozřejmě cítěné dnešním srdcem.

Bylo to 12 nadšených let intenzivní práce.

Všechno, čemu jsem se celý život učil a za život si osvojil, jsem zužitkoval.

Začal jsem plný elánu, končím drcen nemocí a velikou životní únavou.

Bylo to krásné.

Ke konci jsem lidmi stále více opouštěn. To je správné. Poslední překážky mezi mnou a Bohem se odklízejí. Bůh otevírá náruč a já se do ní vrhám. Navždy.

A teď? Ten modrý lístek je už zase zde. Vidím ho, byť v duchu, na svém psacím stole a jeho modrá barva, už notně vybledá, přesto září zvláštním půvabným světlem, které mnohonásobně nahrazuje, co ubylo na barvě.

Pojednou všechno před sebou vidím, tu složitou cestu mého života, cestu za Světlem, byť četnými oklikami a často hlubokou temnotou bloudění vítězně přemoženou.

Bože, vykonal jsem, co jsi po mně chtěl? To brzo se mnou posoudíš sám, zatímco já se připravuji k návratu domů, opět malý chlapec, v dlaních ten modrý a stářím užmoulaný lístek, ale přesto světlo, jas.

Zatímco moje cesta za světlem vystupuje vzhůru, v tichu duše, stále více projasněna, tak jak postupuje stále výš a výš, a konce jí nevidět, protože ona nikdy neskončí.

A všechno, co teď prožívám, je tak krásné, krásné.

Nikdy bych nevěřil, že cesta vedoucí nás do jiného života může být tak krásná.

22. 7. 2003

ZÁVĚR

Protože otec celý svůj život zasvětil Panně Marii a pro ni psal svá díla, připojujeme na závěr i za něho oslavnou a děkovnou báseň – modlitbu z Marie Valtorty:

»Zdravím tě Maria, Matko lidí jako Evu, více jako Evu, která jsi přinesla člověka skrze Člověka, k jeho vlasti, jeho dědictví, jeho potomstvu, jeho radosti.

Zdravím tě Maria, Lúno svatosti, ve kterém se neustále ukládá semě pod obojí způsobou, aby věčný Abraham měl syny, kterého satanská závist učinila neplodným.

Zdravím tě, Maria, Boží Rodičko Prvorozeného věčného, milosrdná Matko Lidstva, omytého tvými slzami a v Krvi, která je tvou krví.

Zdravím tě, Perlo Nebes, Světlo Hvězdy, libá Nádhero, Pokoji Boha.

Zdravím tě plná Milosti, v které není Pán nikdy v sobě rozdělen, který v Tobě má své zalíbení a svůj odpočinek.

Zdravím tě, Maria, požehnaná Ženo mezi všemi ženami, živá láska, učiněná Láskou, Snoubenko Lásky, Matko Lásky.

V Tobě je čistota, v Tobě je pokoj, v Tobě je Moudrost, v Tobě je poslušnost, v Tobě je pokora, v Tobě jsou dokonalé tyto tři a tyto čtyři ctnosti.

Nebesa jsou uchváćena láskou kontemplující Marii. Její píseň vystupuje až do neporovnatelných tónů.

Žádný smrtelník, jakýkoliv světec, který existuje, nemůže pochopit, čím je Maria pro celá Nebesa.

Všechny věci byly učiněny pro Slovo. Ale také všechna největší díla byla učiněna věčnou Láskou v Marii a pro Marii. Protože ten, který je mocný, je jí milován bez hranic a miluje ji. A mocnost Boží je mezi jejíma rukama velice čisté Lilie, aby se rozlila na toho, který se k ní utíká.

Ave! Ave! Ave, Maria!» (Maria Valtorta)

*Maria, lúbezna Perla Božího Stvoření.
 Maria, úrodná Vinice v zahradě Beránkové.
 Maria, nejkrásnější Lilie v údolí Spásy.
 Naše milá Paní, Paní našeho národa – Žena oděná sluncem.
 Svatá Panno, odevzdáváme Ti svou vlast, aby i zde bylo Zlo poraženo
 a bylo obnoveno Boží Království.
 V čele svých andělů, nebeská Vojevůdkyně, znovu svou něžnou patou
 zasáhni Nepřítele.
 My, tvoji malíčky, se skrýváme pod Tvůj mateřský plášť,
 abychom v rozhodnou hodinu boje pod Tvým vedením
 vystoupili jako tvoje děti,
 tvoji apoštolové a mohli zvolat:
 zvítězili jsme, zvítězili.
 Když přijde, Bože, Tvé Království, přijmi laskavě prosbu svých dětí.
 Pro Mariinu Krásu, ještě jedenkrát smiluj se
 a pohleď na svou nejlíbeznější-
 Naši Paní a Královnu, naši Maminku.*

na svátek otce Pia L.P. 2006

KNIHY MARIÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ

Eseje

ZÁPAS O NOVÝ SVĚT – rozprava o smyslu dějin

CIVILIZACE LÁSKY – druhá rozprava o smyslu dějin

ZVONY NAD EVROPOU – třetí rozprava o smyslu dějin

VĚDA A VÍRA – kritika vědeckého evolucionismu – rozebráno

Poezie

VOLÁM, VÁS BRATŘÍ – kniha básnických elegií

DEN SVATÉ BRIGITY – dramatická hra o velkém obrácení

Spiritualita

MARIIN NEBEKLÍČ – duchovní naučení a modlitby

DĚVEČKY BOŽÍ – životy mariánských vizionářek, rozebráno

MARIA... – Mariánská zjevení a poselství lidem 20. století

NA PRAHU KRISTOVA KRÁLOVSTVÍ – rozebráno

POSELSTVÍ LÁSKY Z LITMANOVÉ

VŠUDE ZNÍ MARIIN HLAS

JEŽÍŠOVO A MARIINO SRDCE

MARIA, MYSTICKÁ RŮŽE – rozebráno

PEKLO EXISTUJE – rozebráno

PŘIJĎ, DUCHU SVATÝ

DOVRŠENÉ BOŽÍ DÍLO – duchovní naučení Lucii z Francie

BOŽSKÉ VÝZVY – o příchodu Kristovy vlády

POSELSTVÍ MILOSRDNÉ LÁSKY MALÝM DUŠÍM – duchovní naučení Markétě z Belgie

Překlad a výběry z Marie Valtorty

ŽIVOT PÁNA JEŽÍŠE

ŽIVOT PANNY MARIE

Vydalo
Mariánské nakladatelství
Rybkova 7, 602 00 Brno
L.P. 2006
jako svou 26. publikaci
Z písma Garamond vytiskla
Tiskárna OLPRINT
Jaroslav Olejko
Brněnská 29/252, 664 51 Šlapanice u Brna

V pátek 6. srpna 2004 odešel na věčnost po dlouhé těžké nemoci veliký mariánský citel, autor a nakladatel Mariánského nakladatelství pan František Press, nar. 9. 1. 1932 v Brně.

Původním povoláním architekt, v r. 1990 založil v Brně Mariánské nakladatelství a od té doby se věnoval nezávislé publicistické činnosti. Byla zaměřena především na šíření poselství Panny Marie, která jako Prostřednice všech milostí lidstvu sděluje, že jedinou cestou ke smírnému vyřešení všech světových problémů je všeobecný návrat k Bohu, obrácení, modlitba, pokání. Dále nám v těchto poselstvích připomíná blížící se druhý příchod svého Syna Ježíše Krista, na který se každý z nás má připravovat. Těmto tématům věnoval knihy MARIA – mariánská zjevení a poselství lidem 20. století, které byly postupně rozšiřovány o „Dodatky“. V letech 1995 – 2004 vydával s touto tematikou také dvě periodika: „Na konci časů“ a „Nové srdce“. Poslední číslo prvního z nich vyšlo v červnu 2004 v době, kdy byl již připoután na lůžko.

Přiblížil svým čtenářům nejvýznamnější inspirované dílo italské vizionářky Marie Valtorty – „Poému o Bohu člověku“, a to ve dvou souborech: „Život Panny Marie“ a „Život Pána Ježíše“.

Svůj kritický postoj k evoluci a víru v kreacionistické pojetí vyjádřil v dalším významném díle „Věda a víra“. Jednoznačný vrchol jeho tvůrčího úsilí představuje kniha „Zvony nad Evropou“, rozprava o smyslu dějin, kterou napsal a vydal před čtyřmi lety již jako těžce nemocný. Předložil zde vědecké důkazy o neudržitelnosti evolucionistické ideologie a o platnosti starého křesťanského stvořitelského názoru podle Genese a poukázal na fakt eschatologického dovršování dějin.

František Press vydal od založení Mariánského nakladatelství 15 původních knih a několik dalších překladů.

Se zákeřnou chorobou bojoval 5 let, přičemž veškeré utrpení věnoval Panně Marii. Zemřel na první pátek v měsíci v srpnu doma v přítomnosti kněze a rodiny během modliteb a litanií za umírající. Poslední rozloučení proběhlo 11. 8. 2004 v kostele sv. Janů v Brně, poté byl uložen do rodinného hrobu.

S jeho smrtí Mariánské nakladatelství nezaniká, rodina bude s Boží pomocí v nakladatelské činnosti pokračovat.

